

DESCENT

Escrit per

Om

Il·lustració

Eneas Ribelles Ortiz

Agraïments especials

Anna Martínez Casals
Dolors Navarro Haro
Gilbert Ballllosera Brillas
Laura Sánchez Rivera
Roser García Sánchez
Carlos Jiménez Leal
Irene Estrada Carreres
Gemma Òdena Garcia
Helena Costa
Omar Fernández Varea

Copyright © Calima Saga
Tots els drets reservats

www.calimasaga.com

Part 1

El Kurt va arribar corrent a la roca i es va recolzar darrera d'ella, amb l'arc preparat. Rebufà breument, encara poc acostumat al pes de la cota de malles: amb prou feines portaven 1 hora d'experiència de grup. Va escodrinyar breument la línia d'arbres d'on procedia però no va poder distingir la figura de la Kseniya o dels altres. Després d'esperar 20 segons més, va seguir amb el pla.

Va treure el cap per la roca apuntant amb l'arc cap al costat oposat de la clariana: com s'esperava, una fletxa colpejà la pedra a pocs centímetres. Va aprofitar per resguardar-se de nou, no sense abans deixar anar l'arc com si se li hagués caigut de les mans de l'ensurt i cridant un sonor "[Tamade]!". Les rialles dels guardians apostats més enllà es varen sentir immediatament. Un instant més tard, va escoltar moviment entre els matolls i comptà almenys dos d'ells sortint a acabar la feina. Va mirar neguitós a banda i banda de la roca mentre agafava la destal de mà del seu cinturó i desembeinava el llarg ganivet del seu camal.

El primer guardià va treure el cap per la seva esquerra amb l'arc alçat i, després d'esbossar un somriure, es va preparar per disparar a plaer. En aquell precís instant la Kseniya va sortir cridant d'uns arbusts propers. La robusta enginyera de manteniment apareixia com un actor ideal de l'entorn: el seu aspecte estava personalitzat amb una armadura de pells, una llarga cicatriu a la cara i una enorme destal enarborada sobre el seu cap. El guardià va fer un bot i va girar-se sobtadament, deixant anar la fletxa del sobresalt. Va intentar al mateix temps disparar sense munició i desembeinar la seva espasa curta; encara estava decidint entre les dues opcions quan la destal es va enfonsar en la seva espatlla i gairebé el va partir en dos d'un sol cop.

La Kseniya començava a intentar recuperar la seva arma inserida quan una llança va passar fregant-li el pit: si se'n va adonar, ho va ignorar amb total sang freda. El Kurt va aparèixer de l'altre costat de la roca i va llançar la seva destal al segon guardià mentre aquest desembeinava la seva espasa, colpejant-lo amb la part del mànec a la cama i derribant-lo. Va saltar sobre el seu enemic amb el ganivet preparat, però el guerrer s'havia gastat els seus punts en una cota de plaques de legionari i l'arma va relliscar entre les làmines. Forcejaren entre si fins que va notar un fort impacte en el seu pit i el cos del seu oponent es va quedar rígid. Es va desfer d'ell i va veure la destal de la seva companya clavada a l'esquena

del cadàver, gairebé travessant-li el tors tot just a uns centímetres d'on havia estat el seu propi cos.

- Estatus viable, [jefe]? - va inquirir la Kseniya com si res mentre arrancava de nou la seva destrat.

El Kurt va bellugar el cap reticent i va assentir: feia temps que havia desistit de comprendre la brutalitat de l'enginyera de manteniment. S'havien conegut centenars de cicles (veure Notes) enrere coincidint en una experiència de supervivència i aviat havien format un bon duo: ell s'havia encarregat de l'estratègia i els objectius a llarg termini i ella de l'acció més immediata i directa. La seva cooperació es va estendre a altres experiències i fins i tot a algunes operacions durant els torns de vigília. Va ser més tard quan va assabentar-se que molta gent no es sentia còmode jugant amb ella, l'acusaven de tenir dificultats entenent els paràmetres de les experiències i problemes d'autocontrol. En el seu cas mai havia tingut cap conflicte personal, però era obvi que la Kseniya esperava d'ell indicacions en aspectes sovint preocupantment bàsics.

Dos enginyers més es van reunir amb ells a la clariana i, després de recollir unes poques fletxes del terra, van emprendre la marxa cap al mur. Aquesta vegada l'experiència de grup prèvia a la vigília transcorria en una versió poc històrica d'una batalla a tres bandes entre pictes, personificats pels investigadors, víkings, la banda dels enginyers, i romans, els guardians. L'objectiu dels investigadors i dels enginyers era competir per ser els primers en travessar la secció seleccionada del Mur d'Adrià, mentre que els guardians havien d'impedir-ho utilitzant diverses fortificacions i defenses addicionals. No era el seu escenari favorit però, ja fos pel seu grau cultural nòrdic o per allunyar-se del seu contacte més habitual amb la tecnologia, el preferia a d'altres més populars com "la Invasió Simbiont" o "l'Assalt de les Màquines".

La major part de tota la secció s'havia reunit a la plana davant de la portalada principal del mur en una batalla campal massiva, però un grup d'enginyers havia descobert una zona de muralla ensorrada en un dels seus laterals boscosos. Havien creat dos equips per distreure els guardians de les seves intencions: un per aparentar una primera temptativa i fallar davant les previsibles patrulles properes al forat, simulant retirar-se cap a la batalla

general; i un segon nou intent uns minuts després, confiant que els guardians haurien dirigit la major part dels seus efectius a la portalada. Fins ara el pla havia procedit amb èxit: s'havien trobat només amb dos punts de sentinelles, més concentrats en mirar com es desenvolupava la batalla principal en els seus mapes tàctics que no en estar alerta.

En apropar-se ja al mur una altra banda de cinc enginyers es va unir al grup. La majoria portava variants de l'equip per defecte però un parell d'ells s'havien gastat els seus punts en fermes espases llargues i escuts folrats de cuir. Un d'ells fins i tot havia adquirit un tatuatge de berserker, que segurament li conferiria una pell dura com una cota de malles però sense el seu pes. Amb l'enviament d'impressions restringit durant l'experiència de grup, van debatre l'estratègia parlant amb certa dificultat sobre el seu mapa tàctic. Van acordar acostar-se sigil·losament a la vora del bosc i carregar junts contra la bretxa.

A l'arribar-hi es van trobar que efectivament els guardians havien desplaçat gairebé tots els seus efectius cap a la porta: només hi havia un arquer romà de guàrdia pujat sobre el mur i un legionari parapetat darrere d'unes barricades desertes davant de la secció de pedra ensorrada. La banda dels vikings va esperar que el Kurt i l'altre enginyer que portaven arcs desaparessin contra el guaita abans de carregar contra el soldat apostat.

La seva fletxa va encertar en el blanc, sorprenent a l'enginyer de la seva destresa amb l'arc en aquesta experiència. Mentre el cos de l'arquer queia del mur, van carregar cridant cap al solitari legionari. Començava a entusiasmar-se amb la possibilitat de batre el seu propi rècord quan es va fixar en la postura i l'actitud impertèrrita del soldat romà. Al reconèixer qui era, es va parar de cop:

- No, no, no, és el Yong! Stop!

La seva advertència no va arribar a temps pels tres primers enginyers, que es van amuntegar de cantó en l'estret passadís format per les barricades. El legionari va saltar cap endavant en l'últim moment, esclafant amb el seu escut a l'oponent del mig mentre travessava amb la seva llança el tors del seu company de la dreta. Mentre tots dos contrincants queien a terra, el tercer viking,

desequilibrat, va intentar colpejar amb la seva espasa al soldat però el seu cop amb prou feines tenia força i va relliscar per les plaques de la seva armadura. Aprofitant el suport involuntari dels seus enemics, el romà va desembeinar la seva espasa curta alhora que s'ajupia girant sobre si mateix per estovar a l'únic combatent que no havia estat derrocat a la cama, allà on el tatuatge berserker no cobria. Encara agenollat i en un altre gest fluid que gairebé semblava misericordiós, va apunyalat amb dues estocades precises als dos ferits, acabant amb ells.

La lluita tan sols va durar uns segons, després dels quals l'atònit silenci es va convertir en laments i queixes:

- Merda ...
- [Tamade]!
- Escaneja això, el [puto] Yong!
- Allà van els nostres punts ...

El soldat de les barricades va alçar els braços en un gest de disculpa mentre esbossava una expressió d'ànim. Va recuperar la seva llança, es va col·locar en posició i es va encarar contra el grup seriosament, com si tinguessin totes les possibilitats del món de poder sobrepassar-lo. Tots sabien que no era així: era el Yong, el millor lluitador dels guardians i tota una celebritat en les experiències de combat. Els enginyers es van mirar sense saber què fer a continuació i la Kseniya es va girar cap a el Kurt bellugant el cap:

- Això puja la dificultat, [jefe]. Pod... - la resta de les seves paraules es van convertir en un borbolleig de sang al travessar-li el pit una llança disparada pel legionari.
- Ei Kurt! Aspecte [top], Grava-ho!. - va cridar admirat el Yong. Perfecte, també l'havia reconegut; i el pitjor de tot era que sabia que el seu amic era totalment sincer. - Tinc més llances, jugadors...

Les barricades i el seu escut el protegien de les fletxes. El Kurt va desembeinar la seva destal i el seu ganivet tot indicant als altres que intentessin envoltar-lo entre tots a través de les barricades...

Després d'un instant de transició des de l'atenuat dolor de la seva mort en l'experiència anterior, estava de tornada al seu generador. Com sempre, li va costar un moment situar-se i adaptar-se a l'estil retrofuturista que havia dissenyat per al seu generador d'experiències: era un sobri però luxós habitacle de nau espacial, tal com s'hauria imaginat en la ciència-ficció d'èpoques anteriors. Es va asseure a la butaca central i diversos panells van apareixer al seu voltant. l'Omega va emergir al mateix temps:

- L'informe del teu resultat en l'experiència ja està disponible. - El cos, hologràfic i androgin, i la veu artificial que havia triat per a l'aparença del seu fragment de la IA de la nau també es basava en diversos cànons retrofuturistes. En moments com aquest agraïa més que mai no haver seleccionat un aspecte humà realista o comunicació normal via impressions per al programa: així li resultava més còmode transicionar entre experiències.

Va donar un cop d'ull ràpid a l'informe, més per curiositat de quant a prop havia quedat del seu rècord que per una altra cosa. Percentil 77% respecte al total, però encara s'estava lliurant el final de la batalla i llavors baixaria com a mínim 10 punts. 83% de la seva màxima puntuació històrica: estava prou bé per a una derrota. Va ignorar els punts obtinguts i la resta de la informació detallada.

L'enginyer va recolzar el cap a la butaca i va desenfocar la mirada, amb la ment en blanc. La veu de l'Omega va aprofitar la seva inactivitat:

- L'experiència de grup encara es prolongarà una mitjana de 38 minuts més. La sessió de refugi abans del torn de vigília s'iniciarà a continuació. Desitges emprar-te o començar directament la sessió de refugi?

El Kurt va pensar que ja tindria temps d'emprar-se durant el cicle de vigília. l'Omega va rebre la seva impressió i va esperar que els seus indicadors biomètrics es relaxessin abans de transicionar-lo de nou.

El seu refugi era una cala de roca envoltada de karst i agresta vegetació subtropical. Una foguera apagada en la petita platja de pedres i un llit de falgueres eren les úniques marques de l'home

pels voltants. Va aparèixer surant a l'aigua pròxima a la riba, relaxadament, i va decidir quedar-s'hi una estona més. Al cap i a la fi no aniria enlloc durant la pròxima dècima de cicle. Un vol d'àgils ocells va passar volant per davant dels seus ulls: "un afegit de l'Omega a l'experiència", va pensar el Kurt, potser per compensar la falta de vida del lloc...

Alguns odiaven les sessions de refugi. En principi estaven destinades per a la relaxació ocasional en privat entre la constant successió d'experiències, encara que en general es visitaven gairebé exclusivament durant la sessió obligatòria anterior al torn de vigília. Els investigadors especialitzats en neurociència havien trobat indicis que la solitud i la introspecció ajudava a gaudir més el posterior contacte real amb les persones. Però el Kurt solia venir al seu refugi més sovint: des que l'havia dissenyat amb aquest estil, alguna cosa en l'experiència el feia tornar.

Temps després va sortir de l'aigua i va decidir encendre la foguera abans que es fes fosc. Va buscar branques i troncs secs als voltants, on sabia que sens dubte estarien, com també trobaria un tros de pedrenyal apropiat per encendre l'esca. El procés era manual i realista, però l'èxit estava assegurat: en el fons aquesta no era una experiència de tècniques de supervivència o de joc en entorn salvatge.

Encendre el foc va complir el seu objectiu: el procés lent i delicat va alliberar la seva ment d'altres pensaments i la calor de les flames el va reconfortar just a temps de l'arribada de la fresca brisa nocturna. No tenia gana i es va quedar pensatiu observant la foguera. En 3 cicles més la missió Pioners arribaria a Calima i el Kurt es preguntava si notaria cap diferència en la seva vida quotidiana. Per descomptat part de les vigílies passarien fora de la nau però no creia que, després dels primers cicles de novetat, la gent anés a alterar molt la seva rutina d'experiències: després de tot, l'existència virtual representava el 90% del seu temps. Li atrauria prou la realitat en el planeta com per a canviar els seus hàbits?

Tombat entre les falgueres es va adormir amb aquests pensaments, envoltat de la improbable calidesa de les brases....

Va despertar en el seu tanc de recreació, ficat al llit sobre l'encara humit encoixinat; el gel reactiu o [bouillie], com comunament ho anomenava la gent, ja s'havia filtrat. Amb un remuc es va incorporar i va treure les cames del receptacle mentre es fregava els ulls i la cara: "benvingut al món real", va pensar el Kurt. Després d'un instant, va tocar de peus a terra de la plataforma del dipòsit i va recollir el seu visor oracle d'un dels compartiments sota la cisterna, que es va col·locar immediatament al voltant de la part superior del seu cap. Va verificar que apareixia la interfície d'arrencada i de configuració davant dels seus ulls i va alçar el visor, aprofitant per treure el seu vestit i les plantilles de nanoelastina del següent compartiment i vestir-se. Va desviar la mirada cap amunt en escoltar a algú maleint en alguna plataforma més elevada de l'habitable: segons semblava un tripulant de la seva secció tenia fins i tot un despertar pitjor que ell en la vigília. El Kurt va somriure.

Va començar a dirigir-se a l'escala quan el seu oracle es va iniciar finalment i, després d'una breu salutació, la veu de l'Omega li va recordar que s'oblidava del seu objecte personal. El Kurt va tornar al tanc i va agafar el seu [zeichen] de l'últim compartiment: un amulet del martell de Thor, Mjölnir. Sabia que no era obligatori dur-l'ho, però el [zeichen] era l'únic objecte personal que podia portar qualsevol durant la vigília i atrauria més preguntes i mirades si no ho feia. Se'l va posar al voltant del coll i va pujar l'escala cap a la sortida del cubicle, en un nivell superior. Va passar per dos pisos més de centenars de tancs idèntics al seu abans d'arribar a la comporta i usar la interfície per saber on dirigir-se.

Una animació tridimensional va mostrar la forma esfèrica de la nau, composta d'una gran quantitat de cubicles com en el que estava ara. Un ràpid zoom es va acostar a la seva posició: el seu bloc habitacle s'havia traslladat a l'anell gravitatori giratori per a poder viure en condicions normals i una ruta brillant li va mostrar el camí cap al seu bloc d'esbarjo assignat. Mentre va començar a creuar cubicles de diversos propòsits el seu cos en moviment va recordar la fam: totes les vigílies començaven amb un refrigeri en un menjador comunal. Durant el seu recorregut es va trobar amb diversos membres de la seva secció ja treballant i tripulants de la secció 8, del torn anterior, dirigint-se cap als seus blocs habitacles per a tornar al món virtual; l'Omega s'encarregava que les 100000

persones de cadascuna de les 10 seccions alternessin les seves activitats de manera escalonada amb la màxima eficiència.

El Kurt va arribar al cubicle d'esbarjo i va pujar a la plataforma del menjador. El mòdul estava molt més poblat perquè gran part de la gent passava la major porció del temps de vigília en ells; més encara si no eren ciutadans. Aquí es trobaven ja menjant la Claire i el Nikau; els va saludar amb la mà i es va posar a la cua dels dispensadors, que avançava lentament. Les primeres hores del cicle sempre eren un brou de cultiu per a persones amb dificultats d'adaptació al món real: balbuces en parlar, bloquejos esperant que màquines responguessin a impressions que òbviament no funcionaven aquí... fins i tot atacs d'ansietat la gestió de la qual representava probablement el 90% del treball dels guardians.

Per fi va arribar al seu dispensador. Va triar una de les dues opcions per al seu plat i la beguda isotònica per defecte. El menjar va trigar uns segons a ser imprès en la safata, dirigint-se després cap a la bancada que compartien els seus amics:

- Escaneja això, ni una impressió en contra; ni pel menjar. - va somriure el Nikau.

- Està en el seu entorn aquí. Això podria ser una experiència seva, grava-ho. Fins i tot em recorda al seu generador. - La Claire es burlava animada. L'esment a l'estil del seu generador, una de les seves experiències més privades, va enxampar per sorpresa al Kurt, es va quedar bloquejat com un acabat de despertar. El bo del Nikau va acudir al seu rescat:

- Uhhh, això invoca un duel: lluita a la galeria després del dinar?

- No puc, hi ha assemblea: la primera dècima de cicle sempre és [intenso], més ara en l'arribada. I dona el play en... - va baixar momentàniament el seu visor per mirar la seva agenda per a la dècima en l'oracle - ...23 minuts. - El Kurt va tractar de sonar convincent, però no estava sent del tot honest: l'assemblea duraria poc i les tasques assignades no serien massa urgents ni llargues; la ciutadania en aquests temps ja era més una vocació o afició que un esforç real. Però no volia començar la vigília fent versions limitades del mateix que realitzava en les recreacions: ja hi hauria temps de gravitar-hi naturalment quan el tedi del real és fes menys suportable...

- Uhhh, el ciutadà. Doncs el Nikau i jo desconnectem i aprofitarem per actuar un torn mèdic i guanyar punts. Així després podem

gastar-los junts... si ho requereixes. - Malgrat intentar semblar una oferta casual, el Kurt sabia que era més una invitació esperançada. La Claire acariciava inconscientment el mocador verd de seda sobre el seu coll, el seu [zeichen], i desviava nerviosament la seva mirada entre el Nikau, el Kurt i la sortida del menjador.

Es van acomiadar amb un gest i el Kurt es va quedar acabant-se el seu plat. Com a tots, li costava adaptar-se a menjar els primers minuts del cicle: els aliments impresos, encara aconseguits pel que feia a gust i tacte, continuaven estant limitats en forma i varietat perquè contenien essencialment la mateixa mescla de carbohidrats, proteïnes, greixos i altres nutrients. Difícilment podien competir amb qualsevol experiència. Però en aquest cas no era només això: feia uns quants cicles que es notava esquerp i inquiet per alguna cosa que no sabia expressar, una cosa latent des que la nau havia estat desaccelerant i acostant-se a Calima. Va decidir fer-li una visita a la Raina aquest cicle: si una xerrada amb la investigadora no l'ajudava, almenys li ompliria la ment d'altres coses sobre les que pensar...

Va acabar el menjar amb desgana i va mirar de nou la seva agenda: el cubicle d'arbitri designat per a l'assemblea estava a prop, així que li tocava assistència física aquesta vegada.

Feia temps que Kurt no presenciava en persona una assemblea. Amb capacitat per a 1000 tripulants, mai havia vist congregades en un cubicle d'arbitri més de la meitat d'aquesta xifra, i això considerant que era en aquestes últimes desenes de cicles del viatge quan més gent havia vist junta. La resta de ciutadans, aproximadament un 10% del total de 100000 persones de la seva secció, assistien a distància des d'alguna estació de treball o, molt rarament i si desitjaven visitar un torn de vigília d'una altra secció, des del seu generador.

Els cubicles d'arbitri eren semblants als habitacles, distribuïts en plataformes, però amb butaques d'operacions en lloc de tancs. Estaven tots alineats en les parets i orientats en direcció al centre de l'estructura, buida i amb una estrada central per als representants d'enginyers, investigadors i guardians. Encara que en teoria podia seguir-se la seva intervenció visualment des de qualsevol angle, la majoria de ciutadans presents físicament utilitzaven igualment les reproduccions incrementades dels seus oracles.

El Kurt va arribar amb una mica d'antelació i va triar un dels seients del racó de la plataforma central pròxima a l'estrada. Es va col·locar el seu oracle i els guants de la seva butaca d'operacions per revisar l'estat de les seves votacions i tasques pendents; els seus informes estaven actualitzats i va aprofitar per respondre com a ciutadà a les propostes pendents de l'últim cicle. La gran majoria eren peticions automàtiques de l'Omega per ajustar lleugerament la seva potència i els recursos de la nau en multitud d'aspectes: assignació de +1,37% a l'anàlisi de l'atmosfera del planeta degut a la recent major acumulació de dades, derivar el superàvit del 3,26% d'energia de la nanomalla exterior del casc al diagnòstic de seguretat del satèl·lit col·lector, etc... El Kurt va continuar votant de manera afirmativa sense parar esment al títol de la petició: com si tingués sentit votar en contra de la solució òptima...

En arribar a les dues proposades dels ciutadans es va prendre més temps. Una era la petició d'una investigadora per una revisió psicològica addicional dirigida als pocs que aterressin en el planeta inicialment, destinada a detectar preventivament símptomes de rebuig de la realitat després de les primeres dècimes de contacte amb l'exterior. Va votar positivament a contràcor, dubtós de la utilitat d'encara més assessorament psicològic però pensant que al

cap i a la fi ells eren els experts. L'altra era de part d'un guardià: un llarg i dens discurs de només text i veu carregat de referències a estudis històrics. Va demanar a l'Omega que li oferís un resum. La proposta va acabar sent una petició per augmentar la quantitat de robots multipropòsit i rastrejadors i/o crear una petita quantitat d'armes personals per a protecció en cas d'emergència durant la missió. Va votar negativament, exasperat que li fessin perdre el temps.

Es va treure els guants de la butaca d'operacions. Durant aquest temps s'havia anat omplint gradualment el cubicle. Una dona s'estava asseient a la seva dreta i el seu exòtic aspecte va cridar la seva atenció: portava un vaporós xal vermell, segurament el seu [zeichen], que cobria tant com ressaltava les seves formes més curvilínies del que era habitual, sense arribar a les modificacions extremes que uns pocs exhibien. El rostre bru no era infreqüent, però sí el seu llarg cabell fosc recollit suaument en una cua.

La gran majoria de les persones dedicaven poca atenció al seu aspecte físic en la realitat, podent semblar qualsevol cosa en qualsevol moment durant les seves experiències, així que en general tots els cossos eren andrògins i saludablement perfectes. En uns altres temps de la humanitat probablement haurien estat considerats molt alts, massa prims i extremadament fibrats, ressaltant la seva falta de borrarissol corporal, excepte al cap, i la seva manca de defectes o trets físics rellevants o exagerats. Però uns pocs demanaven algunes modificacions externes ornamentals a l'Omega, generalment durant l'adolescència o la joventut primerenca, que anaven des de canviar el color del cabell o dels ulls, passant per variar la grandària i la forma de parts del seu cos, fins a arribar als tatuatges, cicatrius, empelts de cues d'animals, etc...

- Aditi, per si requereixes un nom. - va somriure entremeliada la dona.
- Perdó, estava transicionant. Kurt. - va saludar conciliador.
- Sí, gravo que et trobo absent. - La seva mirada múrria es va dirigir a l'evident erecció del Kurt. - Sóc l'actora d'això?
- Això simula. - L'enginyer, que no s'havia disposat per a un flirteig en l'assemblea, es va notar maldestre i bloquejat.
- Mmm... Si l'esdeveniment es repeteix en un altre escenari ja escanejarem com podem solucionar-lo. - l'Aditi li va dedicar una

última picada d'ullet juganera i va dirigir la seva atenció a l'estrada central.

El Kurt va somriure derrotat davant de l'habilitat de la dona i també va passar a concentrar-se en l'assemblea. Els líders i segons dels guardians, enginyers i investigadors es trobaven ja al voltant de la zona central i el cubicle mostrava una pantalla gran informativa en el seu centre. Un compte enrere va aparèixer en ella i en acabar-se, el líder dels enginyers, l'Ifiok, va prendre la paraula:

- Benvinguts ciutadans. La primera fase de l'assemblea és per anunciar una actualització en els equips: la Dana, la líder dels investigadors, es desconnecta. Es connecta a l'equip com a nova líder l'Aditi.

La dona del seu costat es va aixecar del seu seient i es va dirigir a l'estrada. Tots els representants la van saludar i es va col·locar prop de la seva en breu exdirigent, en la seva última intervenció. l'Ifiok va prosseguir a continuació:

- Segona fase. Com recordeu, en 10 cicles arribarem a Calima. En el desenvolupament anterior, la nostra primera vigília anava a jugar-se ja establerts en òrbita amb el planeta, enllaçant el mòdul col·lector amb la nau i enviant els primers actors a la superfície; però a causa de l'errada de la sobrecàrrega fa 327 cicles, l'ordre de les vigílies s'ha actualitzat.

El segon dels enginyers, el Michael, va desviar la mirada irritat per l'esment de l'incident. El seu greu error de càlcul va fer perdre a la missió desenes de cicles, però podria haver estat encara més catastròfic. El Kurt ho sabia bé, perquè part dels seus propis càlculs van ajudar a evitar-ho; va ser el seu moment més brillant com a analista de patrons i també l'inici d'una tibant relació de treball entre tots dos.

- Després dels últims càlculs de l'Omega, podem gravar que el pronòstic inicial era correcte: la nostra secció s'emprarà en "l'arribada en òrbita, estabilització i preparació logística". Podem continuar amb les tasques assignades llavors. Tercera fase: l'informe de l'estatus de les tasques dels enginyers està obert en el

directori des de fa 5 minuts. - L'Ifiok va donar pas a la sortint líder dels investigadors amb un gest.

Aquesta va activar una reproducció audiovisual explicativa de l'estatus de les tasques dels investigadors, com en general feien tots els representants de l'assemblea. No així l'Ifiok. El líder dels enginyers i representant de facto de tota la secció 9 era un mite a la manera antiga. Amb gairebé 3000 cicles d'edat, es va unir a la missió Pioners sent amb prou feines un nen, part de l'escalonat relleu generacional planejat. Durant el seu primer miler de cicles es va dedicar en cos i ànima als jocs, passant a ser la persona que fins i tot ostentava el màxim nombre de rècords simultanis en centenars d'experiències. Però de sobte, va abandonar tota competició virtual i va començar a formar-se com a enginyer per a accedir a la ciutadania. Es va convertir en un hàbil programador, però sobretot en un excel·lent coordinador de tots els diferents departaments d'enginyeria. Des d'aleshores l'Ifiok era el ciutadà modèlic: realitzava més torns que ningú, fomentava l'accés a la ciutadania entre la resta dels tripulants i dirigia amb gran eficiència la secció 9, que era considerada entre les tres millors de les deu des de feia més de 1000 cicles. El Kurt recordava de la seva adolescència una entrevista en la qual li van preguntar a l'Ifiok per què havia abandonat els jocs competitius i només participava en les experiències de grup obligatòries, emmascarat: l'enginyer va respondre que havia entès els patrons generals de la IA, l'Omega, i els jocs havien perdut la seva immersió per a ell; el treball en la realitat era una activitat molt més estimulante i requeria un esforç a llarg termini que els jocs no podien emular. Encara així, i milers de cicles més tard, encara continuava la llegenda de l'Ifiok quan apareixia algun jugador anònim i guanyava la partida sense deixar rastre.

Va arribar el torn del líder dels guardians, el Han. Encara més gran que l'Ifiok, la seva avançada edat no ajudava al fet que els seus protocol·laris i rutinaris informes adquirissin un al·licient del qual mancaven feia milers de cicles. Les tasques del seu grup en l'extremadament controlat entorn tancat de la missió Pioners havien estat reduïdes a la logística i a la supervisió d'inadaptats en les vigílies. L'avorrida reproducció audiovisual va repetir com de costum l'inventari de robots i vehicles per a la pròxima exploració del planeta i les guies de seguretat per a les expedicions. Quan va acabar, i per a desesperació dels assistents de l'assemblea ja

impacients per marxar-se, el seu segon va prendre la paraula. El Kurt creia recordar que es deia Pedro: semblava una mica més jove que ell mateix, amb aspecte de pertànyer a un grau cultural d'alguna regió del Mediterrani i de trets ordinaris a excepció d'un exòtic i ample bigoti.

- Requereixo marcar el resultat de la votació de la proposta "GH-1" d'aquest cicle. Anticipo que els ciutadans no han escanejat bé el seu contingut. - L'Ifiok, estranyat davant la interpellació d'una votació, va activar el seu oracle i va operar la pantalla principal per a centrar en ella la proposta i els resultats. Al començar el llarg discurs de la proposta d'armament, va sospirar ostensiblement.

- La proposta ha estat rebutjada per 62% a 11%. És un resultat molt sòlid. - va dir el líder dels enginyers mirant fixament al guardià.

- Però impressiono que no s'ha escanejat amb interès les dades contingudes en...

- Potser causat pel format i contingut obsolets. - va tallar l'Ifiok.

- No pots debatre el contingut d'una proposta sense marcar una petició. - va replicar irritat el Pedro.

- Puc si es marca a revisió la seva votació; escaneja el reglament, el seu format té vídeo. - Un murmuri jocós es va escoltar en el cubicle. El líder dels enginyers va continuar, més exasperat que sardònic. - I ja que ens posem a debatre, adjunta més informació dels últims 6000 cicles o... - L'Ifiok va fer una pausa mentre calculava - ...gairebé 200 dels antics anys en que han deixat d'existir les armes personals a la Terra. - El jove guardià es va quedar bloquejat buscant una resposta, visiblement irritat. El líder dels guardians, el Han, va intervenir nerviós:

- Anticipo que és millor que es revisi la proposta per part del seu actor i es debati pels canals normals... durant el següent cicle. - L'Ifiok va assentir taxatiu.

- L'assemblea ha acabat.

El Kurt es va recolzar a la butaca d'operacions, va tancar els ulls i es va fer un massatge al coll. Els nivells d'energia estaven al 58%, un nivell excel·lent si es tenia en compte que portaven desaccelerant gairebé 30 cicles. Encara que la seva tasca era detectar patrons inusuals en la fluctuació de l'energia als diferents subsistemes de la nau, es va posar a consultar dades bàsiques de navegació per a refrescar alguns conceptes. Va accedir a la base de dades general de la missió Pioners i va obrir el clúster de travessia: diversos blocs d'informació primària van aparèixer davant el seu oracle i es va dirigir cap als entorns del viatge en si.

Un entorn hologràfic del recorregut de la nau des de la Terra a Calima va aparèixer davant els seus ulls: veure-ho a través de l'oracle oferia una capacitat informativa molt inferior a accedir directament via experiència des del seu generador. Va començar a manejar maldestrament la simulació del viatge mitjançant els seus guants d'operacions i reaccions visuals del seu visor. Durant les primeres hores del cicle de vigília sempre li costava adaptar-se als controls manuals i a les comandes verbals en lloc de les molt més precises i ràpides impressions; però també li resultava divertit d'alguna manera, com entretenir-se amb alguna joguina antiga amb la que s'agafa destresa ràpidament.

L'entorn va començar a mostrar-li dades mentre manipulava la simulació. El viatge havia durat 2839 cicles i faltaven 3 més per arribar a Calima, el satèl·lit habitable del planeta Rubra Fulgur I. La velocitat i lluentor de la trajectòria mostrava l'acceleració inicial d'11 cicles fins arribar a 0.3c de velocitat, en la qual tots els tripulants van estar recreant per a evitar les forces gravitatòries, i la desacceleració actual de 30 cicles per a permetre els torns de vigília normals en una més lenta aproximació a la destinació de la missió. També mostrava la fluctuació de velocitat durant l'incident de la col·locació del segon satèl·lit reflector de comunicacions feia 2212 cicles i la brusca aturada per l'accident de la sobrecàrrega de la nanomalla 327 cicles enrere provocat per la negligència del Michael, el seu supervisor durant els seus primers cicles com a ciutadà.

Va expandir la icona de la nau per accedir a la informació sobre l'energia: l'entorn el va engrandir per centrar-se en el seu esquema i la nanomalla que l'envoltava. La forma entre esfèrica i el·líptica del transport durant el viatge, formada per la unió d'un gran

nombre d'estructures mòbils idèntiques de manera cúbica al voltant d'un centre buit, es va definir davant els seus ulls. Al triar l'opció de sistemes, la simulació va ressaltar diversos components primaris: el nucli transformador/reactor principal en el centre, que també generava el camp electromagnètic de la nau; el cinturó rotatori de cubicles responsable de la gravetat durant els torns de vigília; els satèl.lits primari i secundari col.lectors de radiació còsmica, integrats en l'estructura durant el viatge; i finalment, la nanomalla envoltant tot el conjunt, encarregada de la conversió en energia cinètica dels microimpactes, l'absorció d'àtoms d'hidrogen i de la protecció general del transport.

El Kurt no era un expert en física o enginyeria espacial, però comprenia la majoria dels conceptes bàsics i bastants de nivell mitjà. Fonaments i mecàniques de la ciència eren fàcilment apresos per tot el món en experiències personalitzades: poder observar i generar sensacions sobre tots els sentits en simulacions realistes transmetien coneixements a un grau molt superior respecte a qualsevol època anterior de la humanitat. No era el mateix llegir tedioses teories sobre astrofísica que convertir-se en un cos celeste i sentir les grans distàncies, forces i moviments de l'espai; o estudiar avorrits textos sobre el cos humà comparat amb accedir a una cèl.lula a nivell nanomètric i ser testimoni de totes les seves reaccions i processos.

Va indicar a l'Omega que guardés alguns valors sobre els nivells d'energia durant la travessia i va tornar al seu informe. Tot seguia dins dels paràmetres esperables i no va observar cap patró estrany en les dades. Després d'un instant, i més per curiositat que per necessitat real, va decidir afegir un pronòstic situacional als seus registres. Va preguntar directament a la IA:

- Omega, en arribar a Calima, quant duraria l'energia si orbitem el planeta sense desplegar els satèl.lits col.lectors?
- Amb la utilització actual dels sistemes 28.7 cicles aproximadament.
- La veu artificial del seu fragment d'Omega mantenia les seves preferències del generador.
- Quines fonts alternatives d'energia podríem aconseguir? - El Kurt es va acariciar la incipient barba que començava a desenvolupar-se fora del tanc de recreació. Des de jove havia triat un aspecte predeterminat de cabell una mica més llarg i barba de poques hores que durant la vigília creixia lleugerament de manera natural.

Els seus amics ho relacionaven amb el seu grau cultural nòrdic, encara que ell no recordava ja els motius de l'elecció. Després d'uns instants, l'Omega va respondre:

- Tenint en compte les dades obtingudes fins ara del sistema Rubra Fulgur, hi ha diverses opcions preliminars per a la recol·lecció d'energia.
- Diversos diagrames i menús hologràfics van sorgir davant els seus ulls, centrats en els voltants de Calima, el seu planeta amfitrió Rubra Fulgur I i la pròpia nana vermella Rubra Fulgur.
- Les més efectives serien construir un col·lector de radiació electromagnètica procedent de l'estrella principal i fabricar un reflector d'impulsos de la possible energia geotèrmica del planeta.

- Quant temps requeriria?

- Seguint els indicadors de productivitat de les diferents seccions, entre 1.8 i 2.3 cicles.
- va contestar l'Omega després d'un instant.

- Com afectaria els sistemes de la nau? - va indagar el Kurt.

- Requeriria el 17% de les reserves d'alumini i...

- No, això no.
- va interrompre l'enginyer. Va operar de nou els guants pels diagrames de la IA i li va indicar la creació d'un codi mitjançant blocs pregenerats.
- l'Omega va comprendre l'objectiu final, va depurar el codi i va realitzar els càlculs.

- S'aconseguiria energia suficient per a mantenir entre el 90% i el 80% de les rutines actuals de la tripulació, fins a desplegar els satèl·lits.
- va dir mentre mostrava alguns gràfics detallats addicionals.

Així que no hi hauria un impacte important en qualsevol cas. El Kurt va afegir de totes maneres la informació addicional en un annex. Havia estat treballant una mica més de 2 hores i ja havia acabat la meitat de les tasques assignades per a tot el seu cicle de vigília. Continuava resistint-se a dirigir-se a algun cubicle d'esbarjo per a jugar amb els seus amics i, malgrat la suggeridora topada amb l'Aditi i d'haver guardat el nom en el seu directori, no es trobava d'humor per unir-se a ningú. El seu estat d'ànim li va recordar que havia de programar una cita amb la Raina en unes hores, després de descansar.

Es va desconnectar de la butaca d'operacions i va buscar l'habitacle més pròxim amb el seu oracle. Afortunadament n'hi havia un a prop i al 54% d'ocupació. Va sortir del cubicle de treball on es trobava i es va dirigir a la seva destinació travessant diversos mòduls. En arribar va localitzar un tanc lliure en el seu visor i va

pujar a la plataforma indicada. Es va despollar de la seva roba, de l'oracle i [zeichen] i els va col·locar en els compartiments situats sota. En reservar el tanc amb un comando, la IA va comprovar silenciosament que podia gaudir d'un descans i va obrir la càpsula. El Kurt es va estirar sobre encoixinat i la [bouillie] va començar a inundar el compartiment: el gel s'ocuparia de les seves necessitats i de la neteja.

- Ahhh, Kurt, per descomptat. - La Raina va assenyalar el seient buit davant d'ella. - Descansa, haig de registrar una cosa.

La investigadora va continuar treballant en la seva butaca d'operacions durant un parell de minuts. El Kurt es va asseure i va intentar observar els seus voltants per evitar l'avorriment, però el petit racó del cubicle de treball tenia un aspecte totalment asèptic i funcional. Va desplaçar ràpidament la seva atenció a la terapeuta, que operava amb gestos veloços i decidits amb els seus guants i l'oracle. La Raina tenia el mateix aspecte androgin i fibrat comú entre la gent, però d'alçada lleugerament inferior. La seva pell pàl·lida i el clar cabell llis suavitzen les seves marcades faccions, però era la seva mirada la que atorgava la major duresa a la seva aparença: uns ulls penetrants que l'enginyer sabia bé que mai variaven ni s'adaptaven a qualsevol expressió que la resta dels seus trets estiguessin transmetent. El Kurt no havia vist que hagués portat mai cap [zeichen].

La Raina es va treure els guants de la butaca d'operacions i es va encarar cap a ell. Just un instant després va recordar que portava posat el seu oracle i es va pujar el visor.

- Vaig oblidar que és el teu [vkus] parlar en les vigílies.
- Ets tu qui és [top] parlant. - va somriure el Kurt.
- Ve amb l'ocupació. Algunes persones amb les quals connecto tenen problemes amb l'adaptació o les transicions.
- Encara no registro perquè no ets ciutadana empleant-te tant. - El Kurt sabia que la Raina atenia com a terapeuta a bastantes persones, inclosos alguns casos greus de divergència realista o dissociació temporal. Més que suficient per a complir les hores cícliques requerides per a ostentar la ciutadania.
- Recordes la meua opinió sobre l'administració: el 99% és cosa de l'Omega.
- I acceptes [lagom] el resultat del joc? - El Kurt va tornar a somriure, coneixent la postura de la investigadora sobre alguns temes.
- Ahhh, ja escanejo. Has connectat amb la idea de cercar un duel. - La boca de la Raina va esbossar un somriure còmplice, però els seus ulls es van mantenir completament inalterats. - Requereixes actualitzar idees; però és per [ennui] o per evitar-ne d'altres?

- Potser és que només requereixo parlar amb tu després de... quant, 30 cicles? - L'enginyer va aixecar les mans en un gest innocent.
- Sí, 3 torns de vigília, però vam connectar fa 14 cicles en una experiència desarrelada.

El Kurt es va estranyar que la Raina hagués examinat les impressions d'una experiència desarrelada: al cap i a la fi, la intenció després d'elles era que no creessin records en el cervell. Amb les persones simulant la major part del temps en entorns i vivències dispars, gran part de les experiències recreatives eren en format desarrelat, sobretot a mesura que envellien. Però l'Omega emmagatzemava les impressions esdevingudes, que podien diferir-se posteriorment si es desitjava; generalment la gent només ho feia si realitzava cerques similars a alguna experiència ja viscuda o si la IA havia registrat una gran excitació/satisfacció durant aquesta.

- Ah sí? De què tractava? Per què la vas diferir?
- Normalment examino les experiències en les quals connecto amb persones conegudes o alguns dels meus pacients. L'entorn era una mina-presó en un asteroide i tu acabaves sent el líder de la rebel·lió alienígena contra els esclavistes, altres alienígenes. Era una partida multijugador generada per l'Omega per algun amic teu, perquè jugaven diversos d'ells, i em va connectar per estar en el teu directori. - La terapeuta va agafar el seu flascó de beguda i va prendre un glop. - Gens important. Estic esperant, dona-li al play. - La Raina es va recolzar còmodament al seu seient. El Kurt també va beure i joguinejar amb el seu flascó un instant abans de continuar.
- No estic segur. Anticipo que és la idea d'estar arribant a Calima i la intuïció que no actualitzarà la nostra existència. Això és bo i dolent, suposo... - L'enginyer es va quedar en silenci, intentant explicar infructuosament altres sensacions i dubtes més complexos.
- A veure, comprovem l'estatus: la missió Pioners, la tercera després de Fundadors i Exploradors, ideades per expandir la humanitat a les estrelles. 1 milió de voluntaris, atrets en la seva majoria pels nous models de IA especialitzades en experiències recreatives, com la nostra Omega Guardian v3. Això va ser fa gairebé 3000 cicles. La meitat d'aquest temps després naixem nosaltres, ja en trànsit, com el 95% de la tripulació actual. Mai

hem estat físicament en un planeta i requereixes si serà diferent. Si sentiràs una cosa diferent.

La Raina va guardar silenci uns segons, la seva mirada igual d'impassible. El Kurt va aprofitar per beure una mica en adonar-se que la investigadora semblava estar pensant intensament en com continuar o potser en algun altre tema relacionat. Al cap de poc, la terapeuta va continuar:

- Mmm, no podem anticipar el què es sentirà, però podem intentar deduir-ho des del passat. Has escanejat els informes que transicionen de la Terra: els últims descobriments permeten a la gent viure 5 vegades més temps recreant experiències que durant la vigília. I això sense comptar els possibles desenvolupaments ocorreguts durant el retard de 1000 cicles entre comunicacions. El percentatge de ciutadans ha minvat allí al 3%: qui requereix perdre el temps en la realitat, molt menys encara ara? Si fins i tot la ciutadania que queda ha anat reduint a poc a poc el mínim temps de vigília requerit d'1 de cada 10 cicles a 1 de cada 20. Aleshores, què anticipo que passarà quan arribem a Calima? El mateix. Ens establirem en el planeta, l'estabilitzarem per a garantir la nostra supervivència, rebrem les millors de la IA i continuarem recreant com fins ara o encara mes.

El Kurt no va detectar cap mena d'emoció, positiva o negativa, en la veu de la Raina. Tampoc les sentia ell: sabia que la realitat objectiva tenia un valor limitat respecte a la capacitat de recrear infinites realitats totalment indistingibles de l'autèntica. Gairebé tothom durant la seva joventut tenia alguna crisi d'identitat i decidia mantenir-se en vigília més enllà del mínim requerit; la majoria no durava ni 3 o 4 cicles en la restringida realitat comparada amb l'elevat llindar d'entreteniment que la recreació oferia.

- Però i els registres que reproduïxen que els records d'experiències recreades a major velocitat són diferents? "Difusos".

- El Kurt va pronunciar la paraula, molt poc comuna, maldestrament.

- Vaig escanejar l'informe. Vaig gravar unes dades, espera. - La investigadora es va col·locar l'oracle i va indicar al seu fragment de l'Omega que accedís a les seves notes. Després de reproduir breument la informació, va aixecar el seu visor. - El 27% dels

voluntaris van sentir que els seus records els semblaven impressions desconnectades, enfocades en els detalls importants i amb poca continuïtat. La resta no va registrar cap diferència aparent. Es va votar actuar un segon informe amb voluntaris de control recreant experiències a velocitat normal i un 14% d'ells, sobretot en la capa de més edat, van registrar la mateixa sensació. Impressions que és un problema de la quantitat de recreacions i els límits de la memòria. - La terapeuta va encongir les espatlles. - Com són els teus records, Kurt? - El to de la pregunta era retòric, però li va fer plantejar-se la premissa durant un instant.

El problema dels records era l'altre dubte que tenallava a l'enginyer. En el seu cas, no estava segur que el nivell de detall fos el més rellevant, sinó el continu canvi de context i tipus d'experiències. Convertien la memòria en una llista de les millors impressions puntuals ordenades per la seva potència-originalitat-excitació en entorns i situacions molt diverses, amb una seqüència secundària de records més febles i generalistes de tots els temps intermedis. El Kurt es va preguntar si no havia estat així en totes les èpoques de la humanitat, simplement amb menys diversitat.

- Pot ser que sigui part del que anticiparia per Calima: un entorn més extens que permeti accions més sòlides, més... reals. - No va saber explicar-ho millor amb paraules.

- Ahhh, la persistència. Desitges accions amb conseqüències duradores que tinguin efecte en la teva existència. Apareixes de nou com el Kurt el romàntic. - El somriure i el sonor humor de la veu de la Raina no van immutar gens ni mica la seva mirada. - Tots els éssers humans han desitjat i continuen desitjant això periòdicament, però recordes tan bé com jo que aquest camí aviat es converteix en [ennui] per a uns pocs [kuaile] i en frustració per a la resta, la gran majoria. La impressió que requereixes no ha existit mai o té un format molt menys sòlid de l'anticipat.

- "Romàntic", "frustració"... - El Kurt va repetir ostensiblement les molt infreqüents paraules, amb una barreja d'admiració i pompositat. - On trobes totes aquestes paraules?

- Crec que sóc una de les poques persones de l'univers que encara llegeix a vegades. És exactament una altra d'aquestes accions que promet molt... fins que et porta al [ennui] o t'ofereix dades molt menys sòlides de l'anticipat. Pot ser que jo també sigui una romàntica. - La Raina va realitzar una ganyota poc convincent. -

Però sobre la impressió anterior: potser requereixes una recreació profunda?

A l'enginyer se li va canviar la cara. La seva única experiència amb les recreacions profundes havia estat quan era jove, abans de convertir-se en ciutadà. Les recreacions profundes eren un tipus d'experiències en les quals s'accedia a un entorn per un temps preestablert però amb les nanomàquines inhibint l'accés als records i amb un bolcat d'impressions inicial seleccionat. Bàsicament permetien viure una altra vida durant un llarg temps. El màxim permès actualment eren 150 cicles, encara que quan el Kurt va realitzar la seva eren 50. Aficionat a les recreacions de supervivència i la fantasia medieval, va passar aquests 50 cicles recreant la seva vida en un món fantàstic com a explorador, rodamón i mercenari a sou en les constants guerres frontereres entre diverses regions. Com les recreacions desarrelades, al tornar a la realitat no es tenien records de res del que havia succeït per motius de salut mental, però es podien diferir les impressions si així es desitjava. Això va ser el pitjor en el seu cas: poder comprovar que la seva vida s'havia desenvolupat sense problemes durant aquest temps, convertint-se en líder d'una banda de mercenaris i vivint aventures en un entorn dissenyat per als seus gustos més específics sense adonar-se en cap moment que vivia en una simulació... No va tornar a realitzar una recreació profunda.

- No és el meu [vkus]. - va tallar el Kurt. La Raina el va observar impassible durant un instant.

- Ja registro. Et vas acostar massa a la veritat? - La Raina va somriure còmplice.

- "Ahhh" - va imitar l'enginyer - Ja apareix la Raina la paranoica. Què és, la teoria de la simulació global? - Ara va ser ell qui va prendre un glop de la seva beguda i es va arrepapar a la seva butaca per a la imminent sessió d'especulacions conspiratives. La investigadora va fer una ganyota de falsa indignació abans de respondre:

- No reproduïxo sobre la simulació global: aquesta teoria ha existit des d'abans de les recreacions i continua sent tan vàlida, indemostrable i irrellevant. Són les coincidències i les dades secundàries sobre la nostra missió. Grava això: la majoria dels voluntaris de Pioners es van connectar pel nou prototip de IA especialitzada en jocs, que prometia noves experiències centenars de cicles abans que s'implementessin en la Terra. La nostra IA era

teòricament capaç de permetre als tripulants recrear 3 vegades més temps, però... - La investigadora va assenyalar al Kurt amb la mà perquè prosseguís.

- No era estable: molts voluntaris sentien que els seus records semblaven impressions inconnexes, com reproduïx aquest informe recent. - va concedir el Kurt.

- I si no fos veritat? I si realment estiguéssim recreant? Pot ser que estiguem encara a meitat de trajecte cap a Calima i estiguem jugant una recreació profunda des de fa centenars de cicles. Aquest tipus de nova experiència promesa per la missió. O pot ser que estiguem en una recreació desarrelada en la qual portem molt menys temps del que creiem i els nostres records hagin estat preestablerts. "Com són els teus records, Kurt?" - La veu i expressió de la Raina havia adquirit una intensitat semblant a la de la seva mirada.

- Poc probable, masses forats. Registro el bonificador d'aquest entorn pels tripulants de la missió, però hi ha aspectes que trenquen la immersió. Per què simular les vigílies? O emprar-se?

- Tu ho has reproduït abans: per a donar un mínim de consistència a una seqüència constant d'experiències en contextos molt variables.

- I per què donar accés a dades que puguin resoldre la partida, com aquests informes?

- És molt probable que la realitat no sigui molt diferent a aquesta simulació i la IA continuï mantenint-nos informats dels esdeveniments perquè puguem adaptar-nos a ella quan la partida s'acabi. I també servir com a desencadenant per acabar amb la participació d'un mateix en l'experiència si detectem un problema greu que requereixi la nostra presència en la realitat. Com quan un patiment extrem o la mort acaba amb una recreació profunda. - La Raina va respondre sense titubejar; era obvi que havia estat pensant en això amb assiduitat. El Kurt va meditar durant un instant la seva resposta, però tenia més dubtes:

- Continua sent difícil a nivell tecnològic. l'Omega no és intel·ligent, és un programa. El codi és accessible i algú se n'hauria adonat ja. - va argumentar l'enginyer. Però ja estava qüestionant-se la solidesa d'aquesta afirmació abans que la terapeuta respongués:

- Com de complex i extens és aquest codi? I no podria recrear-se una còpia sense les parts més reveladores? - La Raina va vacil·lar més en aquesta resposta, més allunyada dels seus coneixements.

- Mmm... no estic segur que pogués resistir una anàlisi en profunditat... - El Kurt es va quedar pensatiu, òbviament intrigat per la proposta.

- Bé, simula que hem trobat alguna cosa amb la que entretenir-te i lluitar contra els teus dubtes existencials. - El riure de la investigadora va sonar amb una calidesa que els seus ulls no van reflectir.

El Kurt va sortir del cubicle de treball caminant lentament. Havia tractat aquests temes amb la Raina anteriorment, però aquesta vegada estaven connectant en la seva ment; a massa velocitat, fins i tot. Es va descobrir buscant un mòdul amb butaca d'operacions d'enginyeria lliure quan el recordatori periòdic de la unió va aparèixer en la seva interfície. Va sospirar sorollosament: en aquests moments no li seduïa en absolut la idea d'anar a trobar-se amb els seus amics i ajuntar-se amb ells.

- Estatut dolent, Kurt? Problemes d'adaptació? - va dir algú mentre li donava uns amistosos copets a l'espatlla. L'enginyer es va girar sorprès i es va trobar davant del Yong.

- Jo...! Ehm, Wang, [sumimasen]. - Va recordar a temps que pocs sabien que el prim i una mica baix jove de pell lleugerament bruna era el cèlebre guerrer Yong dels guardians. - Estava desconnectat, m'ha aparegut el recordatori d'unió. Què actues aquí? Em buscaves?

- No, estava en sessió d'"exercici". - va pronunciar la paraula lentament, donada la seva raresa. - Ara anava a jugar a la galeria, però t'he escanejat aquí, bloquejat. - El jove va somriure amigablement.

El Kurt es va adonar de la lleugera suor que recorria el cos del guardià. La combinació dels estímuls musculars i nerviosos de les nanomàquines amb la capacitat de la [bouillie] d'alterar la seva densitat i pressió sobre el cos permetien a la nau mantenir als tripulants en un estat físic òptim mentre recreaven. Però malgrat l'exòtic que resultava que algú realitzés exercici real, no li va estranyar en absolut que el Yong fos un d'ells: la filosofia personal del jove, el nom real del qual era Wang, no li permetia desatendre la seva preparació de combat.

Havia conegut al jove en una experiència multijugador desarrelada que tractava de defensar-se d'una invasió alienígena en un futurista planeta colonial: una versió defensiva del clàssic "Invasió Simbiont". El Kurt havia aparegut com un sapador en un dels petits forts o bases militars, al costat d'altres cent jugadors procedents dels diferents grups de la secció. Els guardians de seguida van enfocar l'experiència com un conflicte bèl·lic clàssic. Almenys fins a la primera nit de setge, quan els alienígenes van mostrar ser extremadament superiors en la lluita directa. Després de perdre el 50% dels efectius i la sobtada evaporació de lideratge guardià, la

majoria dels jugadors donaven la partida per perduda i es dedicaven a culpar a aquests per la seva estretor de mires habitual. Enmig del caos, el Kurt va proposar un pla per a utilitzar l'entramat de túnels subterranis que unien les diferents bases per atreure als enemics i posar-los paranys i trampes. Sense caure en les provocacions dels altres grups, va oferir als guardians restants, el Yong entre ells, un lloc en el pla de la mateixa importància que la resta. El guardià, frustrat per l'entorn tecnològic i la poca rellevància de les seves capacitats en ell, va quedar meravellat per la iniciativa, astúcia i tracte de l'enginyer.

Cicles més tard, un jove desconegut anomenat Wang va connectar amb el Kurt durant la vigília i li va explicar l'experiència que havia diferit. Li va confessar que era el Yong i volia demanar-li ajuda per a enfocar el seu accés a la ciutadania. L'enginyer va acceptar i va guiar al guardià a través del procés, durant el qual va descobrir l'estranya filosofia del noi: de grau cultural asiàtic, el Wang era un fervent seguidor d'una curiosa mescladissa personal de codis de conducta antics com el bushido, el confucianisme, l'art de la guerra... fins i tot parts del codi de cavalleria occidental. Paral·lelament, la seva disciplina i devoció a les arts marcial de tota mena eren sorprenents. El guardià va obtenir el seu accés a la ciutadania i va corroborar la seva admiració cap al Kurt per la seva natural i clara manera d'explicar les coses, sense diferència de tracte per ser ell d'un altre grup o una celebritat. La seva bona relació es va mantenir fins i tot quan cicles més tard el jove va abandonar la ciutadania; humil i sempre cortès, el Wang mai va aclarir la raó a l'enginyer, però el Kurt sempre va sospitar que les tasques dels guardians havien de ser en extrem arbitràries i absurdes per a la seva personalitat.

- Ei, perquè no et connectes? Podem menjar i després jugar unes partides en una galeria. I si escaneges algú interessant resols la unió. Anem, estàs invocat: ja t'empraràs la resta del cicle. - El Yong el va empènyer amistosament cap al següent cubicle. El Kurt va acceptar, somrient.

Van creuar un parell de cubicles hidropònics en manteniment abans d'arribar al d'esbarjo i pujar al menjador. Van dinar i van xerrar de les seves últimes experiències, en particular de les que havien compartit. No jugaven junts sovint: el Yong seguia un rigorós pla d'experiències competitives, generalment de combat,

que eren més comuns en el grup dels guardians. Al cap i a la fi era una celebritat per alguna cosa. Però de tant en tant s'unien a alguna experiència de l'altre, fins i tot a vegades sota la seva identitat veritable de Wang: el jove apreciava el to habitualment més cooperatiu i cerebral de les recreacions de l'enginyer i el Kurt gaudia ocasionalment de les recreacions de duels, entrenament i meditació del guardià.

- Gairebé em vau eliminar en l'última experiència de grup. - va oferir el Yong cortesament baixant la veu.

- Et refereixes a la ferida menor que et vam fer a la cama entre set jugadors? - El Kurt va aixecar una cella, absolutament escèptic.

- El pla era bo, amb els dos que portaven destrals llancívols a cada costat. Però hauria estat [top] si un dels guerrers hagués intentat... com és? - El Wang va titubejar un instant, tractant de recordar. - Grimpat, això: hagués intentat grimpar el mur al mateix temps.

- Això només hauria incrementat les nostres possibilitats de l'1% al 5%. Ets "el [puto] Yong". - El Kurt va imitar murmurant als admiradors del jove.

- M'heu guanyat en altres partides. - El guardià es va encongir d'espatlles.

- Sense comptar les que et vas rendir per coses del teu codi, dues vegades. En l'última érem quatre jugadors contra tu i va ser perquè vas quedar atrapat en un forat de fang amb la Kseniya i la cama desactivada pel meu parany. No recordo l'experiència com una victòria.

- Una victòria és una victòria. - El Yong va alçar els palmells obstinat. - I reproduint de jocs: baixem a la galeria?

Van baixar a les plataformes inferiors del cubicle d'esbarjo, la galeria. De disseny molt diferent a la resta de mòduls, constava de nou plataformes ordenades aleatòriament en cada cubicle sota la dècima, que era sempre el menjador. La major part de les plantes consistien en laberíntics passadissos que unien sales de diferent grandària amb sòls i parets encoixinats, algunes amb còmodes seients col·lectius, unes altres amb coixins diversos o amb reticles de joc. Dues de les plataformes contenien una gran sala comuna; en diverses d'elles es realitzaven sessions temàtiques que canviaven periòdicament entre cubicles i cicles. La majoria dels tripulants passava gran part de la vigília en ells.

El Yong va dirigir al Kurt a una plataforma amb un reticle de jocs lliure. Van baixar un parell de nivells, inclòs un totalment a les fosques excepte unes tènues llums vermelles d'emergència en els passadissos on pel que semblava hi havia algun tipus d'orgia programada. Van creuar els intricats passadissos seguint les indicacions de l'oracle del guardià mentre passaven per estances amb gent parlant, jugant, cardant o gaudint de les drogues recreatives. Encara que hi havia algunes persones solitàries, la majoria aprofitava la vigília per a relacionar-se amb la gent; la quota d'unió també empenyia subtilment a la tripulació a gravitar cap als cubicles d'esbarjo, ja que era més senzill trobar a algú disposat aquí. Finalment, van arribar a una estança mitjana buida amb reticle de joc. Es van posar dues de les primes i ajustades granotes completes de jugador penjades a les parets, van caminar fins al centre de la sala totalment encoixinada i van activar els seus oracles, connectant-se al reticle de jocs.

- Uns duels tu i jo abans? - El guardià recordava que el Kurt preferia escalfar abans de començar les partides multijugador. El Kurt va assentir, estirant els seus músculs.

L'oracle de l'enginyer va desplegar al seu voltant l'escenari virtual del clar d'un fred bosc hivernal. Va veure al Yong convertit en una espècie de guerrer saxó i a ell mateix com un saquejador viking. Van desembeinar les armes, mentre les granotes aplicaven certa pressió per a simular les forces i els pesos. Tota la simulació era extremadament decebedora en comparació a les recreacions, però l'objectiu dels reticles de joc era més la diversió entre els presents que la immersió realista.

- Ets millor que molts col·legues guardians amb aquesta destrat, Kurt. - va apreciar el Yong després d'un parell de combats. El Kurt va agrair el compliment. Jugar amb el jove guardià sempre era divertit: malgrat la seva clara superioritat sempre es posava a un nivell de desafiament adequat envers el seu contrincant i, en el cas de l'enginyer, es mostrava respectuós i honestament didàctic.

- I amb l'arc. No estic segur de com, però simula que he gravat els teus tutorials finalment.

- Sí? Dona-li al play.

Van jugar una partida cooperativa multitudinària contra altres grups, com dos guerrers samurai defensant un castell contra

l'improbable atac d'un clan ninja. El Kurt va mostrar la seva destresa amb l'arc abatent a un parell d'ells abans que un altre aconseguís assassinar-lo per l'esquena. El Wang jugava amb la seva identitat real, com era costum durant les vigílies, més interessat a divertir-se i ensenyar a l'enginyer i als altres que a guanyar ell mateix. Era un combatent sempre honorable: sovint es deixava guanyar davant un oponent molt inferior però entregat o just; però es convertia en una imbatible trituradora d'egos contra oponents confiats o fanfarrons, fins i tot humiliant als més descortesos fent-los semblar maldestres i desmanyotats.

Després d'una última partida de corsaris en un abordatge, el Kurt va decidir prendre's un descans i anar a buscar un parell de begudes mentre el Wang s'apuntava a un torneig de tir amb arc. En pujar-se el visor de l'oracle va veure que a la seva sala havien entrat tres persones més, una d'elles jugant i unes altres dues visionant la seva partida mentre reien visiblement afectats per les drogues. Va sortir al dispensador del passadís i es va trobar a dos nois nus gaudint a fons de la seva desbordada passió contra una paret a tot just un metre d'ell. Probablement una parella i molt joves, va pensar l'enginyer, donat el seu ímpetu. Va servir les begudes i va tornar a la sala, deixant la del Yong en una lleixa extensible; el Kurt va comprovar momentàniament en el seu oracle que el jove seguia concentrat en el torneig, en una croada personal contra un guardià prepotent que anava a acabar molt malament per l'orgull d'aquest últim. Lleugerament excitat per la fogositat de la parella del passadís, es va trobar buscant en la interfície als seus coneguts quan el va sorprendre veure que l'Aditi estava en una altra plataforma del mateix cubicle d'esbarjo. "Bé, haig d'aprofitar el meu estat d'ànim", es va dir el Kurt.

Va baixar un parell de plataformes fins a trobar-se en una comunal. Multitud de grups omplien la sala, el més gran ballant en alguna mena d'esdeveniment o música reproduint-se en els seus oracles. La considerable quantitat de gent parlant en el festiu ambient omplia l'estança d'un potent soroll de fons. El Kurt va seguir les indicacions del seu visor fins a arribar a un dels racons de la plataforma, on va trobar a l'Aditi asseguda en els bancs extensibles amb un grup nombrós d'amics. Semblaven estar parlant i divertint-se, així que va decidir marxar. Una mica decepcionat, es va moure al centre de la sala i va activar la reproducció de l'esdeveniment: pel que sembla escenificava una espècie de bar intergalàctic alienígena amb música electrònica. No gaire convençut, va desconnectar el seu oracle i va observar a la gent al seu voltant mentre ponderava dirigir-se al nivell de l'orgia a les fosques. En aquell moment, l'extrem d'un xal vermell es va posar a la seva espatlla dreta; en girar-se, el Kurt es va topar amb el somriure murri de la investigadora:

- Em buscaves?

- Sí. He tornat a tenir un d'aquests esdeveniments anticipant en tu i he pensat si l'estatus de la teva oferta per a solucionar-lo encara era viable... - El Kurt va repetir la frase que havia estat forjant des de feia una bona estona.

- Ah, sí? - L'Aditi va riure divertida. - Però has trigat moltes hores a aparèixer; vaig arribar a pensar que no t'interessava la meva ajuda... - La investigadora va recollir l'extrem del seu xal lentament, amb una fingida ganyota de retret.

- M'has buscat?

- Dues vegades, però estaves ocupat o dormint... - La voluptuosa dona va acostar temptativament el seu cos contra el seu i, al no trobar resistència, va aixafar els seus pits contra el tors de l'enginyer. - ... i no volia distreure't... -. Amb els rostres encara una mica allunyats, el Kurt va agafar les natges de la investigadora i la va alçar lleugerament per apropar-la. l'Aditi va fer un petit salt i va emetre un gemec de sorpresa.

- Estic *molt* distret ara. - va dir el Kurt mentre olorava el seu cabell negre. La dona es va agafar al seu coll i li va xiuxiuejar a cau d'orella:

- Anem a follar.

l'Aditi va consultar breument el seu oracle i va portar de la mà al Kurt cap la plataforma superior, a una estança petita amb alguns

coixins. En arribar al llindar, li va agafar el cap i el va baixar fins al seu amb fermesa per a fer-li un petó ardent mentre amb la mà li arcariciava amb ànsia els seus genitals. Després d'un instant va empènyer amb determinació a l'enginyer dins de la sala, que va entrebancar-se amb un coixí i va caure suaument sobre l'encoixinat, una mica sorprès però intensament excitat. La investigadora va tancar el panell d'entrada, una cosa poc habitual, i va ajustar la llum de la sala a una variació de colors tènues. En girar-se va tornar a mostrar el seu somriure murri i va començar a despullar-se lentament, sense treure's el xal i jugant amb la seva tela per amagar i ensenyar alternativament el seu curvilini cos. El Kurt es va treure ràpidament el seu vestit de nanoelastina, una mica descol·locat pel desplegament de l'obsoleta feminitat de la investigadora. La suavitat dels moviments de la dona en acostar-se van acabar de sobte quan es va asseure a cavall damunt d'ell, es va introduir el seu membre i va començar a montar-lo intensament. Les seves mans agafaven amb força el pit del Kurt i alternaven episodis de plaer violent amb gestos entremaliats apartant les mans de l'enginyer del seu cos. L'enginyer no va poder resistir molt més l'assalt de luxúria i va començar a panteixar amb força, al que l'Aditi va respondre incrementant encara més el ritme, gemegant seductorament i de plaer:

- Prenya'm...

El Kurt, mig sorprès per la inviable petició i a la vegada excitat per les seves pròpies fantasies sobre el tema, no va poder evitar correes profunda i gairebé dolorosament. Els seus cossos satisfets es van mantenir junts un contra l'altre breument, després l'Aditi va rodar cap a un costat, donant-li lleugerament l'esquena. La investigadora va sospirar complaguda quan l'enginyer la va abraçar per darrere i es va dedicar a acariciar-la delicadament diversos minuts. Les unions físiques, encara que plaents, no podien competir amb la instantània i infinita diversitat de les recreacions, ja fossin fantasies personals o una de les múltiples exòtiques opcions multijugador. Tot i que s'havia establert una quota durant les vigílies, la majoria de les persones que no eren parelles o amics solien anar-se'n cadascun pel seu costat ràpidament, ja anessin a buscar més opcions d'oci o directament a descansar i higienitzar-se d'un contacte tan íntim.

Però l'enginyer havia gaudit de l'estranya unió amb la sensual investigadora i, després de diversos minuts de silencioses carícies, va sortir nu a buscar una beguda i alguna cosa per menjar al dispensador del passadís. En tornar, l'Aditi tornava a joguinejar amb el seu xal, que cobria molt insuficientment les seves formes. Es van recolzar als coixins, van menjar i van parlar durant una llarga estona, alternant discretes carícies entre els seus pròxims cossos.

La dona era de la seva edat i, com va suposar, de grau cultural hindú. S'havia traslladat d'una altra secció, la 6, tot just feia unes desenes de cicles. Els trasllats entre seccions eren molt estranys ja que hi havia molt poques raons per justificar-ho, però ella va aduir que no estava satisfeta amb el rendiment del grup d'investigadors de la seva antiga secció, que efectivament no era de les millors de la nau. Havia estat triada líder dels investigadors de la secció 9 tan ràpidament per una combinació de manca de candidats i pel seu renom en el sector de la genètica reproductiva i la clonació. El Kurt va fer broma sobre la seva elecció de frases motivacionals durant el sexe i l'Aditi, a part de destacar la seva efectivitat amb el seu vii somriure, va descartar relacionar-la amb el seu àmbit professional sinó a les seves pròpies fílies i fantasies. Les preguntes de l'enginyer s'intercanviaven amb les pròpies de l'Aditi sobre ell, en una fluida conversa que va durar casi una hora.

Quan el Kurt va mostrar obvis signes de recuperació sota l'efecte de les carícies de la investigadora van follar de nou. l'Aditi va sorprendre de nou l'enginyer mostrant-se submisa i sensible, gairebé en extrem, la qual cosa li va empènyer de nou a un elevat gaudi. Aquesta vegada van acabar ben suats i esgotats a més de satisfets i es van adormir abraçats gairebé a l'instant. En despertar, el Kurt es va trobar sol a l'estança. Es va vestir i va buscar en el seu oracle l'habitable més pròxim per a un descans més profund: va sentir un plaer una mica infantil en veure desaparèixer el recordatori de la unió.

- **Sí, el cubicle de redundància de dades EXR-12.** - va repetir el Kurt mirant el codi.
- [Tamade] [jefe], això està fora de l'anell de gravetat. - La Kseniya va esbufegar sonorament, però ja estava en marxa. - Com connecta això amb la lectura manual de les bateries dels satèl·lits?
- No connecta, aquesta tasca ja l'hem acabat. Això és per a... - L'enginyer va recapacitar un instant, pensant en com anava a registrar la seva particular revisió de la IA. - ...una revisió rutinària del codi del nucli.
- Anticipo que compta per als meus punts del [puto] torn. - La veu greu de l'enginyera no sonava realment enfadada, com sabia el Kurt.
- Gravo que sí, no actualitzis el teu estatus. Hi haurà un guardià en aquest connector de l'anell cap als cubicles estàtics: registra el meu identificador ciutadà de tasca perquè et deixi passar. - L'enginyer va realitzar diversos comandes amb els seus guants d'operació.
- Això o ho elimino directament. - El Kurt va fer un bot involuntari davant el comentari de la Kseniya, per a després sacsejar el cap en silenci.

Mentre la robusta enginyera es dirigia al connector ell va revisar de nou que el programa que buscava es trobés en aquest centre de dades. Tot el codi en funcionament estava a l'abast de qualsevol butaca d'operacions d'enginyeria però el Kurt volia comprovar que la còpia de seguretat era idèntica per a descartar un disseny maliciós de reinici. Era rebuscat però la possibilitat esmentada per la Raina ho era encara més. Va tornar a la interfície programàtica i va visualitzar de nou la jerarquia de mòduls d'instruccions. Va navegar fins al codi específic de la IA i va explorar les funcionalitats a alt nivell.

L'Omega era tècnicament una IA forta adaptativa de supervisió. Era una versió menor de les principals IAs de govern de la Terra, formades per bilions de xarxes neuronals connectades mitjançant una estructura de torsió [nántí]. La part experimental d'aquest prototip eren les xarxes de joc distribuïdes per l'estructura, que li donaven una enorme potència de càlcul per al desenvolupament de recreacions. El sistema controlava des del component més insignificant de la nau, passant per les nanomàquines, fins a l'agenda de la missió Pioners i la gestió dels seus tripulants. De fet, gran part del seu treball era amb aquests últims, dels quals atenia

qualsevol petició mitjançant fragments del seu programa i supervisava les seves necessitats a través dels minúsculs drons.

Però malgrat la meravella tecnològica que representava l'Omega, no era realment pensant. Sens dubte podia realitzar qualsevol cosa que un humà fes millor que ell mateix, però només si aquest l'havia realitzat abans com a pauta. Podia actuar per si mateixa, però només sota els paràmetres que havien estat establerts en les seves xarxes neuronals. Per a la immensa majoria de la gent la diferència era mínima i tractaven a l'Omega com un mentor, un amic íntim o un ser superior; però els que feien treballs més inventius o mentals com el Kurt, analista de patrons, notaven més les mancances. Encara així, era probablement molt encertat dir que la IA s'ocupava del 99% de tot, com havia esmentat la Raina.

- Ja he transicionat, [jefe]. Estic posant-me el nanovestit de buit. - La veu de la Kseniya es va interrompre un llarg minut. - Connectant amb el rotor. No era més fàcil portar el cubicle a l'anell per a manteniment?

- No és una tasca prioritària. - va respondre el Kurt vagament. L'enginyera no va afegir res més, així que va continuar explorant les dades.

El codi de la IA era d'una complexitat inabastable, però ben indexat i categoritzat. Les explicacions associades que anava reproduint es tornaven harmònicament des de senzilles i intuïtives a alt nivell fins cada vegada més complexes i programàtiques en acostar-se a la capa d'instruccions. La lògica inscrita impedia a la IA mentir als tripulants, però aquesta norma no aplicava a les recreacions. Tampoc hi havia rastres que s'hagués activat la velocitat superior de recreació més enllà de les proves experimentals inicials, però tampoc era possible adonar-se si ja es trobaven en aquesta mena de simulació. Per aquest motiu l'única possibilitat seria veure la còpia de seguretat d'un possible reinici de l'Omega, encara que tenia dubtes que no pogués alterar-se també.

Mentre explorava a la recerca dels dubtes al.ludits per la Raina, el Kurt es va sorprendre en veure com d'integrada que estava la funcionalitat de jocs en totes les xarxes neuronals de la IA. Va veure les directrius bàsiques de gestió de la tripulació en tres grups, guardians, enginyers i investigadors, i les regles lògiques

per a mantenir-los en una sana competició entre ells. La idea procedia dels resultats de diversos estudis a la Terra per a fomentar la productivitat i sentiment de pertinença, considerats crítics per a mantenir una estructura i consistència durant el llarg viatge espacial. Moltes de les experiències i entorns innovadors que es van oferir als voluntaris de la missió Pioners es basaven en explotar aquest concepte i emfatitzar el vessant multijugador de les recreacions. Lògic, d'altra banda, donades les diferències entre la vida a la Terra i en una nau d'exploració planetària, gairebé generacional.

- Sóc aquí. Aquest és el cubicle més [ennui] que he escanejat mai, [jefe]. Com actuo?
- Cerca aquest panell. - El Kurt va enviar la identificació a l'oracle de la Kseniya.
- Panell 36c4 de la plataforma 4, panell 36c4 de la plataforma 4... - repetia constantment l'enginyera mentre es dirigia al lloc. - Actualitzat. Si hi ha botí aquí, no ho escanejo.
- Connecta'm al teu oracle. - va dir ell mentre guardava la seva pròpia sessió.
- Molt [intenso] per a la primera vegada, no [jefe]? No t'impressionava d'aquests... - La broma de la Kseniya no es va traslladar a la seva indiferent veu mentre activava l'accés remot.

L'oracle del Kurt va mostrar una pantalla amb el vídeo i la interfície de l'enginyera. La va utilitzar per a connectar-se al panell i obtenir el codi de reinici. Ho va comparar amb les instruccions en curs i va veure que eren idèntiques. Fins aquí arribava aquesta via: si estaven en una recreació no podrien deduir-ho per la IA, que bé era una simulació també o era molt hàbil per a cobrir els seus propis passos.

- Anticipes que em quedi bloquejada molt de temps? - 3 llargs minuts semblaven ser el límit de la paciència de l'enginyera.
- No, empatarem aquesta partida almenys: accedeix a les dades dels següents panells...

L'enginyer va començar a recitar una desena d'identificadors. Com a mínim podria justificar la tasca com a revisió de l'estat del codi de reinici.

El Kurt va acabar de registrar el seu informe i l'autorització per al torn addicional de la Kseniya. Va consultar el seu indicador d'ocupació i va veure que ja havia sobrepassat en una mica més d'una hora la seva quota de ciutadà, sent amb prou feines la cinquena dècima de la vigília. Una mica cansat de l'agitació de les últimes hores, va decidir buscar als seus amics per a una sessió relaxada d'oci. Va consultar el seu oracle: va localitzar al Nikau en un cubicle d'esbarjo, la Claire estava realitzant un torn de treball. Es va desconnectar de la butaca d'operacions i es va dirigir al mòdul on estava l'investigador divertint-se.

Va anar a prendre's una beguda reconstituent al menjador del cubicle abans de baixar a la galeria. Mentre esperava que la màquina generés la seva comanda va observar que en una de les taules de l'estança hi havien reunides unes deu persones xerrant; tots eren guardians, va deduir l'enginyer per les insígnies en els vestits de nanoelastina de diversos d'ells. En mirar encuriolit va reconèixer pel bigoti al que estava parlant: era el Pedro, el segon del grup en la seva secció. El to no era festiu així que el Kurt va suposar que havien d'estar parlant de tasques o debatent alguna cosa. El seu recorregut visual es va topar amb la dona asseguda rígida al costat de l'orador, que li retornava la mirada fixament: de desenvolupada musculatura, potser fins i tot més que la de la Kseniya, destacava encara més per ser una mica més baixa de la mitjana genèrica. Portava el negre cabell molt curt, gairebé rapat, i el seu rostre i faccions evocaven fortament un grau cultural sud-americà. D'aspecte una mica més gran que el Pedro, la noia el mirava directament amb una barreja d'hostilitat i vacuïtat pertorbadora. La imatge li va recordar al Kurt un dels antics huscarls guardaespalles de cabdills de l'antiga escandinàvia que havia estudiat en el seu propi grau cultural.

La màquina de menjar va emetre un segon xiulet més fort per a recordar a l'enginyer que el seu batut estava llest, la qual cosa va cridar l'atenció de l'enginyer i va trencar el contacte visual. Agraït per la interrupció, el Kurt va recollir la seva beguda i va baixar cap a la galeria. Va descendir per una de les plataformes comunes, aquesta vegada situada a dalt i albergant algun tipus d'esdeveniment de combat per equips en una estada amb múltiples columnes encoixinades de diferent grandària. La segona tenia l'habitual distribució laberíntica, on el Nikau es trobava allotjat en una de les sales amb seients col·lectius. El seu amic estava assegut

lànguidament amb la mirada perduda, òbviament sota l'efecte de les drogues. Vestia el seu [zeichen], un exòtic piupiu o faldilla tradicional maori, a la cintura per sobre de la nanoelastina. En la butaca de davant hi havia una parella de noies seminues tombades juntes abraçades, adormides profundament.

- Amigues teves, Nikau? -el Kurt va passar la mà per davant dels ulls de l'investigador, somrient.

- Oh, Kurt! T'escanejo, t'escanejo. Eh? Elles? No he connectat amb elles, ja tenien aquest estatus quan vaig aparèixer. - Els ulls del Nikau passejaven divertits pel rostre i cos de l'enginyer.

- Psicotròpic? Em connecto a la partida. Tipus? - El Kurt va activar el seu oracle i es va dirigir al dispensador del passadís. El seu amic va trigar uns llargs segons a enviar-li la referència. La màquina va expedir un fina capa de gelatina que es va posar sota la llengua.

- Per fi apareixes, ciutadà. - El Nikau li va deixar lloc prop d'ell perquè poguessin parlar còmodament.

- He estat empleat, massa. - L'enginyer va beure el reconstituent amb cura de no desplaçar el gel de la seva llengua. - Has fet algun torn de treball més?

- Sí, hi ha prou ocupació disponible: estan fent proves d'estrès per a les teràpies gèniques en massa. - El Nikau continuava mirant-l'ho divertit.

- Ja hi ha més dades de com és el planeta?

- Només més precises que el que ja registrem. Tota o gairebé tota la superfície està coberta d'aigua. Però és un planeta rocós i geotèrmicament actiu, per la qual cosa hi haurà escorça sòlida a alguna profunditat. O fins i tot illes. L'atmosfera és respirable en les capes baixes, però només durant unes hores a causa de la concentració superior d'argó i neó. Segur que requerirem teràpia gènica pulmonar. - L'investigador va agafar el batut del seu amic i va beure un glop, després es va quedar mirant embadalit el recipient a les seves mans. "Ha d'haver estat treballant en el tema recentment, amb aquestes paraules tècniques tan fresques a la seva memòria", va pensar l'enginyer.

El Kurt es va recolzar a la butaca i va observar al Nikau somrient. De curiosa i atractiva barreja de nadiu maori i colon britànic neozelandès o kiwi, com els hi havia puntualitzat moltes vegades l'investigador, el seu caràcter afable i generós transmetia una agradable sensació de calma i benestar. No era estrany que treballés com a metge en el grup dels investigadors. A més era una

de les poques persones que sentia vocació pel que feia, de tal manera que fins i tot havia renunciat a ser ciutadà per a, segons ell, no sentir la imposició d'una quota d'hores a realitzar per una estúpida norma. Malgrat això solia assabentar-se de tot el que esdevenia en l'agenda dels investigadors, amb especial interès en les tafaneries.

L'esment de la teràpia gènica li va fer recordar les guies mestres de la missió Pioners: arribar a Calima, verificar la seva habitabilitat, adaptar-se al planeta i expandir-se pel seu sistema estel·lar. El propòsit era estendre la humanitat per la galàxia i evitar el risc d'una extinció fortuïta de l'espècie per un esdeveniment en el planeta mare, la Terra. En l'estrany cas que el planeta no fos habitable, la nau es reproveiria dels pocs materials necessaris i es decidiria una altra destinació entre els següents candidats. Això comportaria un retard gran en la missió i implicaria que el Kurt probablement mai trepitjaria la superfície d'un planeta, però entrava en la mesura del possible.

No obstant això, des que havia estat descobert gairebé 5000 cicles enrere, Calima s'havia destacat com un excel·lent aspirant a planeta perfectament habitable: satèl·lit acoblat al planeta rocós ric en metalls Rubra Fulgur I, al seu torn acoblat a la nana vermella Rubra Fulgur, tots ells portaven en una configuració estable de centenars de bilions de cicles. La seva massa i densitat li donaven una gravetat gairebé perfecta, només un 4% superior a la de la Terra. La superfície del satèl·lit gaudia d'un rigorós interval de temperatura de 10 a 25 graus Celsius, depenent de la seva posició respecte a l'estrella durant la seva volta al planeta, gràcies a la permanent boirina que cobria la capa baixa de l'atmosfera. Era gràcies a aquesta boira que el cos celeste havia rebut el seu nom: un terme meteorològic en llatí o grec, el Kurt no ho recordava exactament, que designava una espècie de boira de la mar habitual a la regió de l'astrofísic asturià que va descobrir el satèl·lit.

Seguint la seva línia de pensament, l'enginyer va recordar que per a l'èxit de la missió havien d'adaptar-se totalment al planeta. Això significava que com a mínim una part significativa de la tripulació havia de baixar a viure a la superfície del planeta, tant per a evitar una dependència excessiva en els sistemes de la nau com per, a llarg termini, tornar a enviar-la a un altre món remot en una futura missió de colonització. Per a aconseguir-ho els habitants havien de

modificar lleugerament els seus òrgans per a funcionar millor en l'atmosfera i això requeria alterar els gens a nivell cel·lular a través de nanomàquines. Encara que el Kurt no era un expert en la matèria entenia la idea del procés a alt nivell: els drons modificaven l'ADN de les cèl·lules mare amb plasmidis colligats que construïen in situ i introduïen mitjançant electroporació canalitzada; després unes altres nanomàquines provocaven la mort cel·lular progressiva i escalonadament dels teixits sans als que havien de substituir, mentre s'excitava a les cèl·lules mare per a potenciar la seva duplicació en noves cèl·lules d'aquest tipus modificades que reemplaçaven les eliminades. Si es desitjava que el canvi genètic es transmetés a la descendència de l'individu, també es modificaven les cèl·lules germinals de manera similar.

- Oh, ja t'has connectat, veritat? - El Nikau va somriure complagut mirant al Kurt. L'enginyer va sortir de la seva abstracció i es va adonar que havia estat perdut en els seus pensaments una llarga estona, fins i tot al·lucinant fragments d'ells.

- Aquesta droga és [top]. Què és?

- Una barreja de triptamina, cannabinoide i alcaloide. Psicotròpic, però sense estatus reduït. Ja la vam utilitzar una vegada els tres fa molts cicles i vas gravar el mateix. La partida va acabar en un trio [intenso]. Què has escanejat?

- Mmm... anticipava sobre la teràpia gènica. - El Kurt es va sorprendre sentint que havia succeït feia hores.

- Bé, no et bloquegis: es porta a terme constantment en la [bouillie]. Per això no experimentem ja gairebé cap malaltia o problema del passat. Crec que vaig accedir a les dades biològiques fa uns cicles i vaig veure que l'esperança de vida és de gairebé 3900 cicles. Hi ha persones que arriben als 5000. Si no fos per l'estatus inviable de la ment, el número seria fins i tot major sense problemes físics greus.

- I gravo que els investigadors no sembla que tingueu pressa a solucionar-ho: 3000 cicles i no heu avançat cap fase del joc. - L'enginyer va somriure provocador.

- Hi ha avanços, però cada vegada més lents. Com a mínim tenim idees, no com el desenvolupament de la vostra IA intel·ligent, que porta 5000 cicles estancat. - El Nikau va utilitzar un dels arguments de la Claire per a contraatacar. Dels tres era la més agressiva argumentant i sabia bregar amb el Kurt com ningú.

- No, no, amb una Claire és [lagom]. - L'enginyer va aixecar les mans en senyal de rendició. Pensar en la investigadora va portar

sobrada i involuntàriament la imatge de l'Aditi a la ment del Kurt. - Gravo que teniu una nova líder en el grup, va aparèixer a l'assemblea... - La droga exposava l'obvi interès del Kurt en la pregunta, però afortunadament també entretenia les percepcions del Nikau i no es va adonar d'això.

- Oh, la nostra nova [jefe]. - L'investigador va utilitzar el terme com a burla als ciutadans i els seus rangs. - L'Aditi. Va aparèixer fa uns cicles, va arribar d'una altra secció. És una investigadora [top] en clonació i genètica reproductiva. I grava'm: [top] és [top] però de debò; la millor de la nau i probablement seria una de les millors de la Terra. Una gran part del grup està molt [kuaile] amb la seva elecció.

- Una part?

- Bé, he registrat per aquí que emprar-te amb ella és... [intenso]. Molt enfocada en el seu treball, o li resultes útil o estàs [tamade]. Els de la meua especialitat mèdica tenim estatus viable amb ella, però escanejo que altres departaments com el de neurociència, el de la Claire, no és el seu [vkus]: menys torns i energia assignats...

- Què passa amb neurociència? - va interrompre una veu femenina des de l'entrada de la sala.

La Claire estava parada en el llindar de l'estança mentre observava als seus dos amics recolzats lènguidament sobre el seient col·lectiu. Prima i fibrada, el seu aspecte físic era l'habitual de la gran majoria dels tripulants de la nau, però els seus trets suaus, grans ulls i mitja cabellera castanya li aportaven un aspecte femení més clàssic. Generalment i entre els seus amics li acompanyava un somriure alegre i contagiós, però aquesta vegada tenia una expressió neutral en el seu rostre, més habitual en els seus freds arravataments.

El Kurt va reaccionar lentament a causa de la droga, que barrejava la imatge present de la Claire amb imatges i records del seu passat. Els tres havien estat amics des de feia molts centenars de cicles, i va ser la investigadora la que els va unir fortuïtament en una recreació aleatòria. Era la que tenia més iniciativa i curiositat envers el grup, amb un encantador caràcter que barrejava la tendresa i la tosudessa a parts iguals. Havien compartit moltes coses els tres junts, més enllà de la inicial intimitat física; i amb el pas dels cicles una connexió més profunda s'havia desenvolupat particularment entre la investigadora i l'enginyer.

Però des de feia un temps el Kurt sabia que la Claire pensava que s'havia distanciat, i si bé pot ser que així fora, no era per les raons que ella pogués creure. Havia intentat parlar amb ella sobre les seves recents sensacions i dubtes sobre la nova vida en el planeta i la solidesa de les seves accions, però ella no les compartia i el Kurt necessitava altres interlocutors, altres escenaris fora del comú per a reflexionar. En un món on el parentiu, la fidelitat sexual o els projectes en comú havien perdut el seu vincle il·lusori, l'amistat duradora era un marc de referència molt preuat; i la Claire sentia que el seu estava sent amenaçat.

Mentre el Kurt esbossava un lent i drogat somriure cap a la Claire, el Nikau va seguir la conversa:

- Oh, Claire, aquí apareixes! El Kurt estava requerint per l'Aditi i li estava reproduint... - La droga degué connectar alguna sensació diferida en la ment de l'investigador i es va interrompre sobtadament, dirigint-se a l'enginyer. - Per què requereixes sobre l'Aditi? - L'estúpid somriure encara estava en el rostre del Kurt quan els ulls de l'investigador es van il·luminar amb una lenta revelació.

- Bé, llavors escanejo que us esteu actualitzant sobre els últims esdeveniments. Em desconnecto perquè seguiu amb la vostra partida. - La veu de la Claire seguia amb la mateixa inflexió neutral però el to havia descendit a glacial. - Jo connectaré amb els bessons. Ens actualitzem després... potser. - i va marxar. Un tibant silenci es va apoderar de la sala durant uns llargs segons.

- [Sumimasen] Kurt... - va començar a dir el Nikau.

- Res, Nikau. - L'enginyer va tranquil·litzar a l'investigador amb un gest. Carregat de foscos pensaments, la resta del viatge psicotròpic de la droga no va ser tan memorable.

El Kurt va passar la resta de les dècimes de la vigília seguint el ritme habitual de la majoria de tripulants: una successió d'activitats d'oci en les galeries que empal·lidien en comparació a les infinites possibilitats de les recreacions. La vertiginosa espiral de drogues, jocs i altres entreteniments no acceleraven gens ni mica la lenta agonia del pas del temps en la realitat i les seves limitacions. L'anticipació per tornar a la llibertat del món virtual afectava la gent de manera desigual, però sens dubte era quan la major part d'incidents menors i intervencions dels guardians succeïen. L'anomenat [ennui] era el gran problema de la seva època.

Durant les hores de descans les nanomàquines filtraven tots els excessos realitzats i efectuaven les tasques de neteja i manteniment dels cossos dels tripulants. Una feina molt més lleugera que la recreació, quan actuaven sobre gran part del sistema nerviós, cerebral i muscular per a induir les vivències virtuals en les seves ments. Tot i que durant els cicles de recreacions també tenien períodes de descans i somni normals, eren els petits i tediosos processos d'aixecar-se, dirigir-se als cubicles a peu i perdre temps ingerint aliments els que passaven de xocants i graciosos a irritants i estèrils a mesura que la vigília avançava.

El moment va arribar finalment i, seguint l'esglaonat enviament d'avisos per part de l'Omega, tota la secció 9 es va dirigir de nou als tancs per als seus anhelats cicles de recreacions. El relleu es feia gradualment, amb cubicles intercanviant-se entre l'anell gravitatori i la zona estàtica de la nau i membres de la secció 10 despertant gradualment. Ni tan sols el fet que quan tornessin a despertar-se estarien ja en òrbita al voltant de Calima, la destinació de la seva missió, va atenuar gens ni mica l'ànsia de tornar a les infinites possibilitats del món virtual.

Les primeres dècimes del primer cicle gairebé sempre derivaven en una eclosió de la necessitat individual de fer una cosa irrealment satisfactòria. Les temàtiques variaven enormement, com era d'esperar, però les fantasies sexuals, els jocs d'històries èpiques o les simulacions dels més extravagants poders eren les més habituals. Sempre centrades en un mateix, per descomptat: el contacte amb els altres en la vigília ja havia saturat a gairebé tots els tripulants.

El Kurt va triar una història creada per l'Omega, barreja de diversos arguments clàssics, sobre el descendent secret d'un déu els poders del qual desperten i li permeten alliberar la seva terra dels seus tirànics invasors. Drama, batalles entre exèrcits, aventures amoroses entre les trinxeres i el seu personatge convertint-se en rei. Tot i que no era una recreació desarrelada i conservava els seus propis records, la sensació de viure la trama i poder alterar-la segons els seus desitjos era estimulament alliberadora en comparació amb les restriccions del món real.

A la tercera dècima, l'Omega va dirigir la trama al seu final i va recordar a l'enginyer el seu límit de recreacions regulars amb records. La història va acabar amb la seva heroica mort per a salvar la seva terra i el Kurt va aparèixer en el seu generador, satisfet. Després de la intensa conclusió de l'experiència, la perspectiva de canviar de context a un entorn multijugador o emprar-se es feia molt penosa i va decidir retirar-se al seu refugi unes hores per a endreçar els seus pensaments. Després de donar l'ordre a l'Omega, va aparèixer nedant en les tranquil·les aigües de la seva cala.

La simplicitat i quietud de les tasques manuals habituals a la platja van tenir l'efecte desitjat: al cap de poca estona es trobava relaxat mirant les flames i els seus pensaments van fluir amb naturalitat. La Claire va aparèixer en primer lloc: el seu primer impuls va ser enviar-li un missatge per a poder connectar-se i compartir impressions per a aclarir el problema. Però de seguida li va irritar haver de ser ell qui hagués de fer el primer pas, com de costum entre tots dos. En el seu enuig, la seva ment es va refugiar en la facilitat amb la qual les coses van fluir amb l'Aditi i va passar a pensar en la forma més eficient de contactar amb ella. Després de descartar impressions purament sexuals o massa tendres, es va decantar per un obsolet missatge de text confiant en la seva intuïció sobre l'actitud clàssica de la investigadora. Això li va recordar que havia d'enviar-li a la Raina el resultat de les seves averiguacions sobre el codi de la IA. Sabia que no aconseguiria convèncer-la, però també que la investigadora prendria nota dels seus descobriments i els tindria en compte.

Una lleugera boira es va posar a la cala al capvespre i va evocar la idea de Calima al Kurt. La seva conversa amb el Nikau li va

recordar que feia molt de temps que no havia examinat les noves dades obtingudes del planeta. Va decidir configurar un recordatori a uns 3 o 4 cicles de l'arribada per a posar-se al dia i assimilar els recents descobriments esdevinguts per la proximitat a la seva destinació. La boira es va espessir i va cobrir el cel estelat, portant una nit fosca en la qual el Kurt va caure en somnis sense records...

Al despertar, el Kurt va ordenar a l'Omega revifar-lo i iniciar la transició al seu generador. Les nanomàquines que navegaven en el seu cervell van fer un treball similar a la cafeïna, bloquejant un percentatge dels receptors d'adenosina dels seus neurotransmissors. L'efecte va començar a notar-se ràpidament, només asseure's a la seva butaca. Va verificar els seus missatges. El primer, una invitació de partida per part del Nikau mentre havia estat recreant les dècimes inicials després de vigília; probablement es sentia encara afectat per la topada amb la Claire i havia intentat ajuntar-se amb ell o a tots dos en una experiència. El segon, un avís d'accés a un dels informes que havia marcat amb notificació: concretament, el seu informe sobre la revisió del codi de reinici de la IA, llegit ni més ni menys que pel líder dels enginyers.

Després de pensar-ho una estona, el Kurt no va poder treure cap conclusió sobre l'interès de l'Ifiok en el seu informe, així que es va centrar en les seves tasques pendents. Va enviar els resultats de les seves troballes a la Raina, amb una reproducció de les seves impressions sobre l'assumpte. Tot i que parlar amb ella era un exercici mental estimulants, la profunditat de transmissió no podia comparar-se a l'enviament directe d'impressions. La barreja de paraules, simulacions, imatges mentals i estats d'ànim era molt més potent i subtil que qualsevol conjunció de vocables, verbals o escrits. En qualsevol cas, no aconseguia el nivell del pur pensament, un dels pocs processos biològics encara desconeguts per la ciència. Les impressions tan sols eren una comunicació unidireccional de totes aquestes coses, no el processament de les mateixes en si.

Per contra ho va ser l'obsoleta carta de paper que va enviar a l'Aditi, si és que enviar una simulació de tal objecte podia considerar-se una cosa realment obsoleta. Després de donar-li algunes voltes, no se li va ocórrer res excessivament brillant i va decidir indicar-li en un formal i recarregat anglès del segle XVIII que es trobava "disponible i interessat a parts iguals" de tornar a connectar amb ella en "qualsevol moment i entorn que considerés apropiat". Va haver de revisar la meitat de les infreqüents paraules amb l'Omega, a la qual va instruir perquè la carta aparegués en el generador de la investigadora en el moment que revisés els seus missatges habituals.

Finalment va parar esment a crear un recordatori per a revisar la informació emmagatzemada sobre Calima a 3 cicles del seu pròxim torn de vigília. Sabia que les dades encara no serien realment rellevants encara que es trobessin ja a mig camí en el sistema estel·lar de Rubra Fulgur, perquè les anàlisis en profunditat començarien quan entressin en òrbita amb el planeta. Però segur que es coneixerien alguns detalls nous i no li vindria malament repassar tot el que se sabia fins al moment sobre la destinació de la seva missió.

Va acabar amb les coses que tenia al cap i va tornar a sentir el pes de l'avorriment: sabia que, després d'haver estat en el món real, la sensació duraria un temps, a vegades més d'un cicle sencer. Va examinar en la interfície retrofuturista si ja havia rebut una llista de tasques per a emprar-se: no hi havia res, com de costum durant les primeres dècimes després de la vigília en les quals gairebé ningú treballava. Va anar a revisar alguna de les seves recreacions preferides quan el seu fragment de l'Omega li va avisar en el seu to personalitzat neutral i artificial que havia aconseguit el seu límit de temps de recreacions regulars i havia de triar una recreació desarrelada o profunda. El Kurt va sospirar i va decidir revisar la llista dels seus amics i coneguts; alguns no estaven disponibles, ocupats emprant-se o, molt més probablement, en les seves pròpies recreacions; uns altres estaven en experiències regulars multijugador obertes per a ell a les quals no podia accedir en aquest moment per la limitació; tan sols la Claire i la Kseniya havien començat recentment recreacions desarrelades, però a la de la investigadora no estava convidat. L'enginyer va esbufegar davant l'obvi bloqueig i va visionar ràpidament la informació de l'experiència en curs de l'enginyera de manteniment: supervivència post apocalíptica després de l'extermini massiu d'un món primitiu. "Kseniya en estat pur", va pensar el Kurt. "Per què no?" L'enginyer va indicar a la IA que el connectés.

Va tornar a prendre consciència de si mateix de nou a la butaca del seu generador. Una mica desorientat, de seguida va notar la sensació d'estar descansat però desconnectat, com si s'acabés de despertar fresc d'una nit sense somnis. Va deduir que havia estat en una recreació desarrelada un instant abans que la seva versió andrògina i hologràfica de l'Omega aparegués:

- L'informe del teu resultat en l'experiència ja està disponible.

El Kurt va revisar la informació d'esma i les dades van desencadenar el sobtat record que havia decidit unir-se a una partida amb la Kseniya. La partida havia tingut una durada aproximada de 4 dècimes a causa de la valoració de la IA del gaudi d'aquesta, la qual cosa era bastant. Hi havia també una sèrie d'impressions endreçades per ordre d'intensitat i excitació sentides, llistes per a ser experimentades en diferit. L'enginyer es va disposar a revisar algunes, curios, recolzant-se en la seva butaca.

Revisar impressions en diferit era tornar a experimentar-les, però sense reacció autèntica per part seva, sinó seguint els seus actes del passat, com al mirar una reproducció. Al no disposar d'una reacció original sobre el que estava passant, els records que es creaven al diferir una impressió eren reals, però es sentien desconnectats. No obstant això, la perfecció de les sensacions era tal que, després d'un temps, era difícil distingir entre elles i la memòria real. Per aquest motiu en general no es diferien les recreacions desarrelades, perquè s'intentava evitar precisament la creació de records addicionals.

L'enginyer es va sentir a si mateix amagant-se en la jungla de salvatges i terrorífics animals mutats per qualsevol que fora la catàstrofe que hagués esdevingut en aquest món. En una altra impressió va viure la seva fugida d'un grup d'homes que havien degenerat fins al canibalisme, on el brutal i directe estil de la Kseniya acabava de salvar-los a tots dos de ser capturats. L'última impressió va mostrar al Kurt dirigint-los de pressa i esperançats cap a la sortida d'un laberint de foscos i sinistres túnels muntanyencs. En desconnectar, es va trobar panteixant i accelerat després d'haver viscut un carrusel d'emocions concentrades en pocs minuts. Pel que sembla sí havia estat excitant i intens.

El seu fragment de l'Omega va classificar i va guardar la recreació en la seva llista personal d'experiències desarrelades i el Kurt no va poder evitar fixar-se en les primeres posicions ressaltades: aquí estava el far de la Claire. El seu cor i la seva ment es van allunyar per si mateixos a la deriva entre les solitàries aigües que envoltaven la torre on havia tingut lloc l'experiència desarrelada amb la investigadora. Va ocórrer després d'un temps de partides habituals entre la Claire, el Nikau i el Kurt en les quals els tres van

consolidar la seva amistat. Més enllà de l'habitual contacte íntim entre ells, del qual l'atractiu i sol·lícit metge era l'habitual precursor, alguna cosa més va començar a sorgir entre la investigadora i l'enginyer. Va ser llavors quan ella va decidir convidar-lo en privat a una recreació desarrelada que solia jugar sovint.

Quan el Kurt va despertar 3 cicles més tard no recordava res, però la durada de la recreació, acabada a l'arribar al límit permès per la IA, el va intrigar en gran manera i va decidir reproduir-la. Transcorria en un solitari far on només estaven la Claire i ell realitzant un llarg torn com a vigilants. Escenes d'ells treballant entre riures en la construcció d'una caseta adossada a la torre es succeïen entre llargues nits de còmplices converses i l'eventual i desitjada intimitat compartida.

El Kurt no necessitava tornar a revisar l'experiència per a recordar cada instant de la cerimònia del te que li va oferir la Claire a la torre, vogats per l'infinit onatge de l'oceà, i en el qual van fer l'amor per primera vegada. Els detalls virtuals es trobaven gravats a foc en la seva memòria, així com la desarmant sensació que cap dels dos va voler que la senzilla i feliç recreació acabés. Quan va acabar de reproduir l'experiència va convidar a la investigadora al seu refugi; ella també havia revisonat la recreació i en reunir-se tots dos van confessar de nou els seus sentiments, aquesta vegada atresorant-los entre els seus records veritables. Si és que la diferència havia importat en algun moment.

Però amb el pas del temps va començar a importar-li al Kurt. Mentre la Claire s'adaptava sense problema als temps actuals i gaudia del que compartien entre tots dos, l'enginyer necessitava saber si hi hauria alguna diferència en el món al qual es dirigien. Si la gravetat del real tindria algun efecte en la seva manera de veure la vida. Una part de si mateix desitjava que no fos així i abraçar la perspectiva de la investigadora, però no podia ignorar les preguntes que niaven en la seva ment i ella no podia donar-li les respostes que precisava.

Quan va tornar a sentir-se sencer de nou va sacsejar el cap sospirant i va tancar la interfície.

El Kurt va tornar a consultar els missatges, perquè havien passat 4 dècimes. Tenia una lleugera constància del pas del temps, però en la seva major part sentia com si hagués fet el mateix feia molt poc. Efectivament, algunes tasques s'havien amuntegat en les seves assignacions com a ciutadà. També hi havia una invitació doble del Nikau i el Yong per a participar en la gran batalla de la novena dècima, un clàssic en la seva secció durant els cicles regulars. Tot i que les experiències de grup només eren obligatòries just abans del torn de vigília, ocorrien molts esdeveniments no oficials que enfrontaven als guardians, enginyers i investigadors. Fins i tot en les partides multijugador menys concorregudes, la IA solia establir els bàndols per grup d'afiliació per defecte.

Va reproduir la descripció de l'esdeveniment i va emetre un sospir de satisfacció: "Batalla per Draconis". Una de les experiències icòniques dels enginyers, es tractava d'una lluita entre tres cases nobiliàries pel control de la capital d'un planeta rebel, però en un futur tecnificat. La batalla es lluitava en diversos escenaris alhora: enfrontament espacial amb caces, xoc de vehicles de combat en la superfície i un assalt d'operacions especials en el palau per a capturar la família de la casa rebel. L'experiència s'havia jugat moltes vegades i millorat gradualment fins a aconseguir un balanç i aleatorietat excel·lents. Per descomptat, no anava a acudir tota la secció, però ja hi havia 30000 reserves realitzades. Recordant la seva passió pels mechs, es va apuntar sense dubtar-ho.

Va començar a revisar les tasques per a veure si podia acabar-les abans de l'esdeveniment. l'Aditi no havia respost al seu missatge. La seva reacció al respecte es va veure interrompuda per la descripció d'un dels treballs assignats. Més exactament, pel seu emissor directe: l'Ifiok. No era que el líder dels enginyers no li hagués manat mai una tasca, però sempre eren part d'un conjunt d'elles repartides entre grups o departaments. Les tasques més individualitzades solien decidir-se a títol personal o rebre's directament des del supervisor assignat, en el seu cas el Michael. Intrigat, va revisar el propòsit de l'encàrrec: mesurar la resposta i eficiència de l'Omega en diversos escenaris de privació de recursos. La llista de contextos incloïa el malfuncionament de processadors, impossibilitat d'accés a bases de dades de coneixements i altres problemes programàtics i d'infraestructura, però també la reducció del nombre de tripulants, l'eliminació de

diversos objectius de la missió, etc... Era una tasca exhaustiva i poc ortodoxa, però estava emmarcada dins de la categoria de revisions de seguretat i proves d'estrès, amb el que tenia certa lògica. Potser l'Ifiok havia considerat el seu interès per la IA o va agradar del seu últim informe per a assignar-li el treball.

Estimulat per la novetat, el Kurt va estimar el temps necessari per a concloure la tasca i va observar que podia acabar-la abans de l'esdeveniment si s'ocupava a fons. Es va donar ànims recordant el bo en punts que rebria just abans de la batalla pel temps treballat i va posar fil a l'agulla. Es va recolzar a la butaca del seu generador i va desplegar diverses interfícies simultànies. L'avantatge de treballar en el món virtual era que la quantitat d'informació sensorial era molt superior i no estava limitada a les projeccions del visor de l'oracle o la veu de l'Omega. Ni tan sols l'ajuda dels guants de les butaques d'operacions podien competir amb la connexió directa entre les dades i la seva ment: les alarmes li eriçaven el pèl del clatell, les estadístiques pesaven, els errors de codi podien rastrejar-se gairebé físicament.

Dues hores més tard seguia totalment enganxat. Havia dissenyat un entorn de simulació per a l'Omega basant-se en alguns encàrrecs similars anteriors, però aviat va comprovar que si aquesta era una tasca de revisió de seguretat o prova d'estrès feia molt de temps que no es duia a terme. Va actualitzar part del codi i el va afegir al seu informe. Va començar a executar els escenaris requerits i va estudiar les reaccions de la IA als canvis. Els resultats van començar a succeir-se en forma d'estadístiques, gradients, simulacions de comportament, etc... En algun moment l'enginyer va desactivar la presència hologràfica del seu fragment de l'Omega, sentint-se estrany per la seva presència mentre la investigava.

Tres hores més tard el Kurt continuava recopilant informació i implementant solucions per als escenaris més complexos. La IA s'encarregava de les necessitats del seu cos i mantenia la seva ment en uns índexs òptims de funcionament gràcies al subministrament controlat de drogues i estímuls, però era el seu propi interès el que li dirigia. Els resultats eren fascinantment consistents. El prototip Omega Guardian v3, una magnífica obra d'enginyeria, havia estat construït basat en un gran substrat de teoria de jocs, organització competitiva i anàlisi de patrons. La

seva resposta a qualsevol situació era impecablement congruent: mantenir amb la màxima prioritat possible la seva oferta superior de jocs i recreacions envers les persones i organitzar una resposta efectiva mitjançant la competició de les mateixes per a incrementar la seva motivació. En tots els escenaris, per limitats que fossin, es conservava la distinció dels tripulants en grups i es creaven-fomentaven sistemes d'esforç-recompensa.

Després d'acabar el seu informe i enviar-lo de tornada, la IA va permetre al cos de l'enginyer tornar al seu estat natural. El cansament va afectar-lo immediatament i va decidir descansar unes hores, però no va poder agafar el son ràpidament: notava dansant en el racó dels seus pensaments la sensació d'estar davant d'alguna cosa, d'un patró, i no aconseguia estructurar-lo en una cosa comprensible. Malgrat això, va acabar adormint-se.

Es va despertar unes hores abans de l'esdeveniment. Va constatar que no havia rebut cap missatge i, després d'una vigoritzadora capbussada en un llac escandinau, es va concentrar a estudiar l'estratègia del seu grup per a la batalla. Els enginyers solien guanyar en aquest escenari perquè es combatia amb armament mecanitzat de diferents tipus, però la IA dotava de les seves pròpies innovacions als altres grups i cada iteració tenia la seva part de sorpresa i novetat.

La secció de mechs estava sent molt demandada i el cost en punts començava a ser prohibitiu, però el Kurt en tenia acumulats masses i no anava a deixar passar l'oportunitat. Va reservar un lloc per a pilot de robot pesat amb una licitació més que suficient i va connectar amb la Kseniya. Les impressions van començar a succeir-se, compartint un enteniment molt superior a la parla del torn vigília:

- Sí, estic actualitzada [jefe]. No et vaig convidar perquè sabia que t'apuntaries: això teu amb els mechs és gairebé sexual.

- Ja en tinc un de pesat. - El somriure satisfet de l'enginyer era palès en la impressió. - Tens plans propis per a la batalla?

- Els teus. - L'enginyera de manteniment confiava en l'estratègia i sentit comú del Kurt per una gran part de les experiències. - Però res de mech, no tinc els punts. Puc equipar un bon tanc, això sí.

- Mmm, [lagom]. Pensaré alguna cosa. - El Kurt va aliar la seva icona amb el de la Kseniya, marcant que jugarien junts. Després de revisar els llocs de combat del pla dels enginyers, va tenir una idea. Va compartir un mapa tàctic amb l'enginyera de manteniment mentre enviava impressions i simulacions.

- Estem en la secció de superfície però he seleccionat que apareguem en el flanc dret, el més pròxim al palau. Podem allunyar-nos ràpidament del front i intentar interferir amb els comandos d'operacions especials dels altres grups. Actualitzarem el teu tanc amb armes antipersones i de curt abast mentre jo et defenso, així els sorprendrem. Quan comencem a provocar moltes baixes atraurà l'atenció, però haurem guanyat molt de terreny per al nostre equip.

- Amb això d'antipersones ja m'has guanyat. Quines armes selecciono?

- Les metralladores pesades i el canó d'artilleria més potent. Porta unes toveres de míssils de ram per si de cas apareix algun mech volador convertible. - Un tanc amb aquesta configuració estaria

venut contra qualsevol tanc, mech o caça a llarga distància, però el Kurt s'ocuparia d'ells.

L'enginyer va passar a personalitzar el seu robot de combat. L'estructura pesada li donava accés a una gran quantitat d'armament i es va decidir pels que combinaven millor amb la seva estratègia conjunta: míssils de llarg abast sobre la seva espatlla esquerra, un enorme disruptor de partícules com a braç esquerre i un potent canó automàtic com a braç dret. L'aspecte de llampec del tret del disruptor i el trontoll martellejant del canó automàtic li van donar la idea d'anomenar al seu avatar "Thor".

Després de discutir una estona més entre tots dos sobre diverses tàctiques de combat amb els dos vehicles, l'esdeveniment va començar. El Kurt va aparèixer a la cabina del seu mech, ancorat a una de les múltiples naus de desplegament que baixaven al camp de batalla mentre obria al mateix temps la comporta de càrrega. En inclinar el seu cos i subjectar els dos comandaments, el reactor es va activar amb un so xiulant i la interfície del vehicle va començar a parpellejar. La veu femenina de l'ordinador de bord, improbablement primitiu tenint en compte que anava muntat en un robot gegant, va realitzar les comprovacions de seguretat:

- Reactor online. Sensors online. Armament online. Tots els sistemes a la seva capacitat nominal.
- Deixa de follar-te al teu mech, [jefe]. - La veu de la Kseniya, rugosa a través de l'estàtica de la ràdio, es va escoltar en el seu casc mentre el seu tanc passava per davant d'ell i baixava per la rampa de sortida.

El Kurt va empènyer els comandaments i l'armadura gegantina del seu robot es va moure lenta i amenaçadorament cap endavant. El sòl va tremolar lleugerament davant l'envergadura del seu mech pesat en trepitjar la rocosa superfície del planeta. El tanc de l'enginyera de manteniment, un robust vehicle de gairebé quatre metres d'alçada, amb prou feines li arribava als seus genolls mecànics. La seva fascinació es va evaporar quan les primeres explosions, raigs làser i canons van començar a escoltar-se pel camp de batalla. Era de nit i en el cel estelat es percebia també el xoc dels caces que s'estava duent a terme en l'espai sobre els seus caps. L'enginyer va comprovar el mapa tàctic en la interfície i va

començar a dirigir-se cap al palau a la velocitat màxima que el tanc podia seguir-lo.

Després d'uns minuts van arribar als murs del castell i el Kurt va connectar en el seu mapa tàctic la informació sobre les unitats enemigues obtinguda pel comando d'operacions especials dels enginyers. Encara que la seva perspectiva des de l'exterior no era la mateixa, va extrapolar la posició d'un grup de guardians parapetat en una de les torres del castell. Va marcar la posició a la Kseniya i aquesta va apuntar amb el seu canó d'artilleria. Al tro del tret li va seguir el baluern de l'explosió i esfondrament de tota la torre.

- Ohhh, sí. - La satisfacció de la veu de l'enginyera era pertorbadament assossegat. Un altre canal de la ràdio d'ambdós es va activar i es va escoltar la veu de la líder del comando d'operacions especials dels enginyers:

- Per a qui hagi acabat amb aquests [putos] guardians, gràcies. - Les aclamacions del seu grup se sentien de fons.

- Thor i... - El Kurt va improvisar - ...Mjölnir al teu servei. Algun altre enemic viable per a nosaltres? - Després d'uns segons d'estàtica, la líder va respondre.

- El mur nord, investigadors. Porten avantatge i estan a dalt en... - La dona no semblava trobar la paraula adequada.

- Els merlets. Actualitzat. - L'enginyer va posar en marxa el seu mech, marcant l'objectiu en el mapa tàctic compartit amb la Kseniya.

Mentre envoltaven el mur i es dirigien cap al mur nord van comprovar que diverses unitats enemigues s'acostaven a la seva posició. Sense dubte la resta de comandos especials de guardians i investigadors havien avisat als seus de la maniobra i demanat reforços per a neutralitzar el seu pla. El Kurt va girar el tors del seu robot cap al camp de batalla i va preparar les seves armes de llarg abast mentre el tanc avançava lentament cap a la seva destinació. De seguida van aparèixer els primers dos mechs lleugers dirigint-se a gran velocitat cap a ells. Molt més ràpids, però més frèvols i menys armats, els seus pilots havien de pensar que només altres unitats lleugeres havien aconseguit arribar al palau tan aviat. L'enginyer va notar el dubte del primer d'ells quan va disminuir la seva velocitat, però ja era massa tard: el seu disruptor de partícules va llampegar a l'aire i l'impacte directe en

el reactor del seu oponent va fer que la calor apagués el robot enemic; aprofitant l'oportunitat, el Thor va disparar els seus míssils de llarg abast, que després d'un ominós vol parabòlic, van crivellar i van fer esclatar en mil trossos a l'indefens contrincant.

L'altre mech lleuger va decidir activar els seus propulsors de salt en una hàbil maniobra per a aconseguir el flanc del Kurt a la vegada que aquest disparava. Després de llançar els míssils, va intentar encertar al blanc en moviment amb una ràfega del seu canó automàtic, però la calor del seu propi mech feia parpellejar la seva interfície de tret i els seus projectils només van aconseguir el seu deixant. En aterrar, el lleuger mech ja estava apuntant amb els seus míssils de curt abast al Thor, però just en aquell moment es va sentir una gran detonació i el mech va quedar reduït a les seves dues cames escampades pel terra. El canó de la Kseniya encara fumejava quan la ràdio es va activar, rasposa:

- El millor cicle de la meva vida, [jefe] - El Kurt no va poder evitar riure.

Van girar per l'estructura del palau i la Kseniya va començar a ruixar els merlets amb el foc de les seves metralladores pesades. El Kurt va donar l'esquena al mur i va comprovar que ja s'acostaven mechs pesats de tots els grups cap al palau, cadascun d'ells enviant unitats per a intervenir en el que estigués passant aquí. Els robots dels enginyers van començar a disparar als dels guardians i als dels investigadors mentre s'acostaven al castell, andanada mortal rere d'andanada mortal. L'escaramussa semblava estancada mentre el Thor els hi donava suport a distància i el Mjölnir continuava provocant estralls en les posicions dels comandos especials enemics.

Aleshores va descendir un caça guardià del cel i va començar a donar suport als robots del seu grup. Era un caça lleuger, armat amb un únic però potent disruptor de partícules; en teoria pocs vehicles eren rivals per a la flexibilitat i potència d'un mech en la superfície, però l'habilitat acrobàtica del pilot de la nau i la seva compenetració amb els robots del seu propi bàndol van començar a desequilibrar ràpidament l'escaramussa en favor dels guardians. El Kurt va buscar el seu àlies en el mapa estratègic: Shenlong. Per descomptat. L'impacte d'un míssil de llarg abast en la seva espatlla dreta va retornar la seva concentració al camp de batalla, on dos

mechs pesats guardians havien aconseguit sortir de l'escaramussa i començaven a acostar-se perillosament.

- Tenim problemes! - El Kurt va cridar per la ràdio per sobre del soroll de les seves armes en descarregar-se sobre el robot enemic més pròxim.

- Estatus viable, [jefe], el mur està gairebé acabat!

- És el Yong. - va dir el nom gairebé sense cridar, però no va fer falta.

- [Tamade], [tamade], [tamade]! - L'enginyer gairebé va poder imaginar a la Kseniya colpejant els comandaments del seu tanc. - Com actuem, [jefe]?

Els làsers d'un dels mechs enemics van començar a afectar el blindatge frontal de la seva armadura, mentre que el seu company utilitzava ocasionalment els seus míssils de llarg abast per a conservar la seva energia a la que vegada intentava flanquejar-lo en direcció paral·lela al mur. El Kurt va decidir concentrar totes les seves armes en el primer robot: els dos gegants van intercanviar una andanada mortal de trets en el més semblant estil a un duel de l'antiguitat, cara a cara. Els làsers del seu contrincant van lacerar gran part del seu blindatge i van acabar per seccionar el seu braç esquerre, però no abans que el disruptor de partícules llancés un espantós llampec que va impactar en la cama dreta del xassís enemic, reduint la seva mobilitat momentàniament. L'enginyer va treure partit dels danys i va dirigir el seu canó automàtic a la junta de la mateixa extremitat: l'eixordador martelleig dels seus trets va causar un espantós solc en el maluc del vehicle del seu adversari, que va cedir pel seu propi pes i va caure inutilitzat al sòl.

Un allau d'alarmes va impedir al Kurt alegrar-se per la seva victòria: la calor del seu mech era elevada i els sensors havien detectat que el caça l'havia seleccionat com a objectiu de les seves armes i es dirigia cap a ell a tota velocitat. Va girar parcialment el tronc per a donar la cara al robot restant i en aquest moment va tenir una idea:

- Kseniya, continua disparant les metralladores sobre el mur i actualitza els míssils de ram.

- No serviran contra aquest caça [jefe], és massa ràpid.

- Tindràs un objectiu fàcil... - El Kurt va enviar una ràpida marca en el mapa tàctic a l'enginyera de manteniment i va començar a

encarar-se totalment contra el mech enemic, allunyant el seu tors posterior de la protecció del mur.

El robot enemic es va veure cara a cara amb Thor d'improvís i els nervis li van jugar una mala passada, disparant els seus míssils i el seu canó de riel sense apuntar bé: els primers van passar de llarg, esclatant contra una part llunyana del mur, mentre que el segon va impactar en les restes del braç esquerre del mech de Kurt. Aquest va disparar tot el seu arsenal al centre de l'armadura del seu adversari: una onada de calor procedent del reactor va colpejar a l'enginyer pel seu abús, que ja estava suant copiosament, però el resultat va valer la pena: els projectils del seu canó automàtic van convergir al mateix punt del tors central on l'onada íntegra de la seva andanada de míssils va impactar. El mech enemic es va sacsejar amb cada projectil i míssil rebut fins que van aconseguir el cor del seu reactor, que va explotar espectacularment.

Va ser en aquest moment quan va sentir la brutal fuetada del disruptor del caça en la part posterior del seu robot, el blindatge del qual va suportar amb prou feines, deixant al descobert el seu propi reactor. Alarmes de sobrecàrrega, descàrregues elèctriques pels taulers de comandament i fum van començar a saturar la cabina, però el Kurt mantenia la seva mirada fixa en el mapa tàctic. En ell va veure com, efectivament, el caça havia aprofitat la seva oberta vulnerabilitat i havia encertat amb una punteria excel·lent el tronc central posterior descobert. Però en el seu vol baix ajustat al mur per a colpejar al seu mech s'havia aproximat massa al tanc de la Kseniya, que va jutjar inofensiu per al seu vehicle. En el visor superior de la seva carlinga, els míssils de ram van esclatar com a focs artificials en una àmplia regió sobre els seus caps, impossible d'evitar. Una altra explosió es va sumar a l'espectacle i el rastre de flames del caça al caure va il·luminar el cel de Draconis.

Les aclamacions de tots dos es van entrellàçar a la ràdio, massa exultants per a dir res coherent. El Kurt va començar a tossir i va reduir el seu entusiasme a un ampli somriure mentre intentava retornar al seu mech a una temperatura viable. Va ser en aquest moment quan va aparèixer en els seus sensors l'alarma de proximitat d'un míssil enemic. Incapaç de moure's en el seu temporalment inutilitzat vehicle, l'ogiva va impactar en la seva armadura. Però en lloc d'explotar va rebentar, esquitxant tot el seu tors d'una melassa inflamable que va prendre en intenses flames.

Un míssil antimech incendiari. Abans que el seu reactor el fes esclatar en mil trossos, va poder veure en el mapa tàctic com un enemic li marcava el seu àlies i posició entre les restes del mur: Claire.

Va aparèixer cridant de frustració en el seu generador. Aquesta dona sabia tocar les tecles adequades per a fer-lo sortir de polleguera.

Els enginyers van guanyar la partida i el Kurt va aconseguir el seu rècord personal històric en l'experiència de batalla per Draconis. El jugador del Shenlong va enviar un missatge als pilots del Thor i del Mjölnir felicitant-los per la seva estratègia i agraint-los la gran lliçó rebuda; mai es van donar els noms autèntics. La Kseniya es va passar el següent cicle diferint la partida una vegada i una altra. El Nikau, que havia mort en un dels trets al mur del tanc, va confessar entre riures que la Claire havia carregat amb el llançamíssils incendiari antimech des del principi de la partida malgrat estar jugant com a comando especial. La Claire es va connectar a una recreació desarrelada privada només acabar l'esdeveniment.

El Kurt va dedicar el seu temps en el següent parell de cicles a realitzar la genèrica successió de recreacions i tasques com a ciutadà. Va connectar amb els seus amics ocasionalment, participant en les seves recreacions o enviant-se missatges periòdics. No va rebre cap altra tasca directa de l'Ifiok, tan sols les habituals. Va coincidir amb la Raina en una experiència grupal dels investigadors, un multitudinari ball de màscares i disfresses en un castell encantat en el qual simultàniament es realitzava una cerca del tresor; li va agrair la informació que li havia enviat sobre la IA i va prometre somrient tornar amb més sospites en el futur. En constatar que el Nikau i la Claire havien format grup pel seu compte per a resoldre el misteri del castell i no sentint-se molt festiu pel ball, va abandonar l'esdeveniment per a realitzar una recreació desarrelada.

Es va despertar una dècima més tard amb un missatge recent de l'Aditi esperant-lo. Era una simple invitació a una recreació regular privada de feia a penes una hora, sense descripció. Més sorprès que intrigat, es va connectar. Va aparèixer en una primitiva cova assegut sobre unes pells enfront d'una fumejant foguera, gairebé extingida. Portava damunt diversos pelatges d'animals cobrint-li molt parcialment diverses parts del cos, amb un simple tapall. La seva barba estava més crescuda del que era habitual i el seu cos mostrava un aspecte lleugerament més salvatge, inclòs una mica de borrissol i pintoresca brutícia ambiental. Es va aixecar i es va dirigir a una obertura lateral de la cova: situada en la part alta d'un cingle, un enorme bosc s'estenia sota ella entre pedregosos pujols i el soroll d'algun riu cabalós.

- Començava a anticipar que potser no et connectaries. - La veu de l'Aditi li va arribar des de l'entrada de la gruta.

Al Kurt li va costar reconèixer el rostre de la investigadora al girar-se. Tenia diverses marques de pintura primitiva a la cara i portava una pell de llop completa com una capa o mantell; el pelatge del cap de l'animal la cobria com una caputxa. Sota d'ell, altres retalls de pell molt reduïts, poc pràctics per a combatre el fred, cobrien escassament el seu cos, una mica més voluptuosos fins i tot del que el Kurt recordava. Portava un llarg ganivet d'os subjecte per una tira de cuir, una llança en una mà i diverses javelines en l'altra. L'enginyer es va acostar a ella però abans que pogués dir res, l'Aditi li va acostar un dit als llavis:

- Shhh. És temps de caçar i encara no has aconseguit les teves pells. - va dir la investigadora mentre li oferia la llança. El Kurt va acceptar la immersió somrient i va agafar l'arma.

Va seguir a la investigadora fora de la cova i es van endinsar en el bosc. Aviat van detectar el rastre d'un cérvol i el van seguir durant una llarga estona. l'Aditi el guiava, molt ficada en el seu paper de veterana caçadora. El Kurt sabia que la partida els anava dirigint segons un guió preestablert, però això no impedia que la seva ment s'impliqués gustosa davant el suggeridor escenari. Allunyat dels entorns més realistes de les seves experiències de supervivència, la recreació propiciava un ambient més místic i espiritual en la naturalesa que harmonitzava molt bé amb el que havia vist fins al moment de la personalitat de la investigadora. Van trobar al cérvol bevent en un recés del riu. Amagats a la boga del bosc, el Kurt va agafar la seva llança i es va preparar per a intentar caçar-lo. l'Aditi li va agafar el braç i li va murmurar:

- Aquesta no és la nostra presa. - i van esperar ajupits.

De sobte, un feroç llop gris va saltar dels arbustos pròxims i va atacar al cérvol ràpida i brutalment, abatent-lo. Van deixar que estripés la seva carn i comencés a devorar-ho quan l'Aditi va sortir del seu amagatall amb una javelina i el ganivet preparat per atacar; el Kurt la va seguir, agafant la seva llança amb totes dues mans. L'animal els va detectar a l'instant i va començar a grunyar: no estava disposat a deixar escapar un menjar tan suculent. Movent-se els tres en cercle en un duel més ritual que realista, la

investigadora va cridar de sobte i va llançar la seva javelina al llop, que va ferir en una de les seves cames posteriors. Lluny d'espantar-ho l'animal va saltar cap al seu contrincant més pròxim, l'enginyer, que amb prou feines va tenir temps d'alçar la seva llança perquè l'animal s'empalés amb ella, caient-se tots dos. Encara ferit mortalment, el llop va continuar llançant perilloses dentelleadas cap al rostre del Kurt, fins que va aparèixer l'Aditi i va clavar el seu ganivet en el lateral del coll de l'animal, acabant amb ell.

Amb l'adrenalina encara bombant intensament en el seu cos, el Kurt es va incorporar mentre l'Aditi inspeccionava el cadàver del llop. Aquesta es va passar la mà ensangonada per la cara, deixant un rastre carmesí a la seva boca, i va tornar a enfonsar-la en la ferida de la bèstia, cobrint-la de nou del vermell líquid. Llavors es va acostar a l'enginyer i li va acariciar el pit gairebé descobert, deixant una altra fosca marca en ell. Després de mirar satisfeta el resultat, el va agafar del coll i rebregant-se contra el seu cos el va besar apassionadament, gairebé mossegant-lo. La situació li va provocar una intensa excitació i va començar a bolcar tot la seva ardor sobre l'Aditi, però aquesta es va apartar d'ell fermament. Amb un somriure entre murri i felí es va llepar els llavis:

- Encara queda molt per actuar. - i li va indicar que carregués amb el seu premi.

Van emprendre la llarga tornada. El Kurt va agrair d'alguna manera l'esforç de carregar l'animal, que va ajudar a relaxar les ànsies insatisfetes del seu cos. En tornar a la cova, l'Aditi el va posar al càrrec del foc mentre ella esbudellava i espellava hàbilment a l'animal. Mentre el Kurt gaudia de la tasca mecànica i primitiva, la investigadora el va sorprendre començant a parlar casualment del món real:

- [Sumimasen] per no connectar abans: he estat molt emprada aquests últims cicles revisant els processos gènics planejats.

- No passa res, jo també he estat empleat. - va adduir el Kurt, no sonant massa convincent. - Arribem a Calima i hi ha molt a revisar també - va intentar arreglar-ho.

- Has registrat que les últimes dades de l'atmosfera graven que la probabilitat de vida és molt elevada? Fluctuacions regulars de CO2. - L'Aditi continuava treballant en les restes de l'animal.

- No. Hi ha informe accessible? - El Kurt va recordar la seva alarma per a revisar les dades de Calima, però segur que hagués rebut notícies sobre una cosa així.

- Potser encara no, estan recopilant la informació aquest mateix cicle. - La investigadora va recollir la carn recentment extreta del llop i se la va passar al Kurt perquè la cuinés mentre ella continuava netejant la pell. - Encara que fos basada en el carboni seria [top] observar noves organitzacions biològiques.

- Tret que tot sigui una simulació. - va dir el Kurt rient per a si mateix mentre col·locava restes de carn en branques encarades al foc.

- Com?

L'Aditi va acabar de raspar la pell i la va penjar d'un sortint rocós de la cova prop de l'obertura lateral. En tornar i asseure's davant del Kurt per a menjar, aquest li va començar a explicar la seva conversa amb la Raina i la seva posterior recerca del codi de l'Omega. Va aprofitar per a enllaçar-ho amb l'últim treball assignat per l'Ifiok sobre la IA i els seus resultats negatius en general. La investigadora va escoltar atentament mentre menjaven amb les mans la sucosa carn de l'animal, preguntant sobre algun dels termes més avançats però comprenent ràpidament la majoria dels conceptes: el seu àgil intel·lecte resultava gairebé intimidant. En acabar el Kurt, i després d'uns segons pensativa, va fer una ganyota i va bellugar el cap:

- Tecnòlegs. - va utilitzar el terme negativament. - Què importa un resultat o un altre? Si és una simulació l'estem recreant pel nostre [vkus], i si no ho és, igualment vivim ja la major part de la nostra existència en el món virtual. L'ésser humà és ja irrellevant biològicament.

- "Irrellevant"... - L'enginyer va repetir la infreqüent paraula, ponderant-la. - Això simula massa [intenso]. No estem expandint-nos per la galàxia?

- La nostra missió Pioners? Som la tercera i quantes hi ha hagut abans que nosaltres? Dues més? L'última fa 2000 cicles. Ja ningú a la Terra requereix "perdre el temps" fora de les recreacions. Els únics avanços científics són per a millorar la velocitat i possibilitats de tot el que és virtual i cada vegada són menys freqüents perquè disminueix el nombre de ciutadans per a emprar-se en això. Aviat l'ésser humà no podrà distingir-se de qualsevol animal hibernant per sempre. - Els ulls foscos de l'Aditi mostraven una duresa

desconeguda per al Kurt fins al moment, però resultaven massa magnètics com per a deixar-se acovardir per ells.

- I quina altra opció hi ha? Tampoc és el meu [vkus], però tots registrem que això... - El Kurt va assenyalar la cova amb un gest, però es referia a tota l'experiència en si - ... no és possible en el món real. No hi ha més éssers intel·ligents o no els hem trobat ni els trobarem en cap moment pròxim. Quina altra opció hi ha?

- Oh, registro el que dius i estic actualitzada amb tu. No tinc una solució millor per a la nostra partida. Només gravo que l'ésser humà està al límit de les seves possibilitats. L'única cosa que anticipo és que ens convertim en els creadors de la partida d'una altra espècie.

- No és això el que hem fet amb la tecnologia? Millorar-nos i ser el més [top] entre els éssers biològics?

- Ser el millor que podíem anticipar. - L'Aditi va somriure amb menyspreu mentre negava amb el cap. - La tecnologia només és una eina que ens ha permès millorar el que ja érem. Avançar l'experiència en la direcció que ja havíem seleccionat com a espècie. - La investigadora va mirar intensament a l'enginyer durant un instant. - Hi ha altres aparences que la vida pot prendre i potser ens superen o almenys creuen una cosa diferent que nosaltres. Altres organitzacions, com a ments-col·lectives, o altres percepcions, com una criatura amb consciència i control total de cadascuna de les seves cèl·lules. Infinites combinacions que no registrem o a les quals només els falta la intel·ligència per a evolucionar.

- És per això que anticipes arribar a Calima i veure la vida que pugui haver-hi allà? Una cosa diferent? - La lluentor en els ulls de la investigadora va desaparèixer i el Kurt va tenir l'estranya sensació que l'havia decebut d'alguna manera.

- En part, però tindrà el mateix resultat: ens limitarem de nou a escanejar-la, investigar-la i classificar-la en alguna de les nostres llistes preconcebudes de la ciència. Ni tan sols connectarem amb ella mentre ens adaptem al planeta per a expandir la nostra dorment espècie. - L'Aditi va recolzar el cap a la mà mentre baixava la seva mirada cap a les flames.

- Com seria la teva idea si poguessis dur-la a terme? Barrejar-nos amb els animals? Crear una nova espècie? Com els déus hindús del teu grau cultural? - El Kurt va somriure divertit, intentant animar a la investigadora. Sense saber com, la lluentor va tornar als ulls de l'Aditi i després d'un llarg moment el seu entremaliat somriure.

- Bé, anticipo que hi ha molt a aprendre dels animals. - Es va aixecar lentament sense deixar de mirar fixament al Kurt. - Com registrar el teu lloc en la naturalesa... - Li va donar l'esquena lenta i suggeridorament. - ...alimentar-se dels seus fruits... - Va deixar lliscar el seu mantell de llop al terra, quedant coberta només amb les diminutes pells sobre les seves curvilínies formes. - ...o unir-se amb el company adequat. - Li va llançar una última mirada múrria i va sortir de la cova àgilment.

El Kurt ni va poder ni va voler resistir la temptació i va sortir després d'ella. La va veure desaparèixer en la boga del bosc mentre reia alegre i la va perseguir enfervorit. Ben aviat li van començar a arribar impressions barrejades d'ella jugant a escapar-se d'ell: a vegades era l'Aditi coberta de pells, a vegades una esvelta lloba. Es van donar caça durant una estona. Ella es deixava atrapar ocasionalment i es besaven mentre fregaven els seus cossos ardentment, però sempre acabava escapolint-se: a vegades esgarrapant-lo o empenyent-lo lleument, a vegades sentint una dentada juganera d'animal a la seva pell, veient-se com un llop a si mateix. Tan aviat es sentia perseguint-la ajupit com trotant sobre les seves quatre potes.

Finalment l'Aditi va arribar a un clar pròxim al riu i es va tombar de costat al terra, disposada. El Kurt es va aproximar a la seva esquena i va agafar ansiosament els seus pits mentre s'apropava contra el seu cos amb força. La investigadora va apartar violentament el seu tapall i el va convidar a introduir-se en ella sense més tardança. La imatge de dos llops aparellant-se envaïa la ment de l'enginyer intermitentment i, inspirat o seduït per ella, es va posar darrera de l'Aditi i la va muntar de manera intensa i primordial. La investigadora-lloba gemegava-grunyia de plaer i li esgarrapava la cama-pota amb passió mentre s'agitava excitada, fins que l'enginyer-llop li va mossegar suaument la clavícula per a envestir-la profundament. l'Aditi va enviar una potent impressió del seu propi orgasme al Kurt mentre s'empenyia amb força cap a ell, la qual cosa va acabar amb tot el seu aguant i va provocar que l'home-bèstia es buidés dins d'ella, estremint-se de plaer.

Es van deixar caure de costat en l'herba del clar, esgotats, i van adormir-se satisfets en la càlida i plaent nit.

El Kurt es va despertar en la butaca del seu generador, ensopit. Es va incorporar per a desemboirar-se i va veure la pell de llop embolicada sobre el seu escriptori retrofuturista. La seva primera reacció va ser esbossar un somriure infantil i autosatisfet, però aviat va ser reemplaçat per una mala cara, més reflexiu. Estava clar que trobava a l'Aditi fascinant i ell produïa com a mínim cert interès en ella. Però hi havia alguna part a l'interior de la investigadora amb la que no arribava a connectar, com l'últim trajecte d'un camí que mai arriba a prendre's i es decideix tornar enrere. Sacsejant el cap, va decidir que un parell de trobades era una mala mostra estadística per a inferir una hipòtesi i va passar a revisar els seus missatges.

Tan sols hi havia un parell de tasques menors i un ping del Nikau. En un imprecís lloc situat en la part dreta superior del seu camp de visió va sentir el lent pols de la seva alarma per a revisar la informació sobre Calima. Estava configurada per a avisar-lo en una mica menys d'un cicle però, encuriolit després de la conversa amb l'Aditi, va decidir estudiar la informació en aquest moment. Es va aixecar, va obrir diverses interfícies simultànies i va demanar a l'Omega un compendi jerarquitzat de tota la informació coneguda sobre el planeta, amb una secció destacada pels descobriments realitzats en els últims 10 cicles. La informació va començar a bolcar-se i organitzar-se en els panells, que reaccionaven i es transformaven segons les seves impressions.

La massa de Calima era lleugerament superior a la de la Terra igual que la seva grandària, encara que en menor proporció. Era una curiosa combinació que indicava una menys densa o compacta litosfera. L'espectrometria de masses i radiació quàntica havien determinat que l'atmosfera era similar a la del planeta mare, amb una concentració superior d'argó i neó ionitzats que creava un mantell permanent i dens de boira. Les últimes dades, obtingudes a molta menor distància, havien localitzat la boira específicament en la capa baixa de la troposfera. La seva uniformitat demostrava que la radiació de la nana vermella Rubra Fulgur havia estat inusualment estable durant bilions de cicles o, més probablement, el camp electromagnètic del massiu planeta al qual estava acoblat, Rubra Fulgur I, aconseguia i cobria el satèl.lit.

La presència generalitzada d'aigua s'havia determinat abans d'emprendre la missió, però un informe de feia unes poques hores

havia descobert petits fluxos cíclics de CO₂ en l'atmosfera: els càlculs estadístics pronosticaven amb un 85% de confiança que es tractava de l'efecte de vegetació i/o vida animal a molt poca profunditat. Es descartaven a priori continents extensos o massius per la uniformitat de la boira, però grups d'illes significatius en la superfície o a baixa profunditat eren encara perfectament plausibles. Com era d'esperar, si es creia en la remota possibilitat de vida intel·ligent en el planeta, no disposava de cap tecnologia mínimament avançada o, com argüien els més extravagants, no es podia detectar o entendre.

Per descomptat, els genetistes ja havien preparat diferents escenaris sobre els canvis a nivell cel·lular i metabòlic necessaris per a la part de la tripulació que es traslladaria a viure a la superfície del planeta a mitjà termini, després d'orbitar el planeta durant un temps. S'havien centrat en els canvis pulmonars i diverses possibles adaptacions a la radiació residual de l'estrella si, com semblava, no era molt potent. Però molts altres factors requeririen diverses expedicions per a recollir mostres i dades.

L'objectiu final era tenir a una fracció de la tripulació perfectament adaptada a l'entorn vivint en una base/ciutat permanent i autònoma. Una vegada la colònia no necessités de la nau per a obtenir energia i materials, aquesta seria reutilitzada per a viatjar al següent planeta candidat. Aquesta part del pla era ja a llarg termini, probablement fins i tot requeriria confirmació des de la Terra, després d'uns 2000 cicles d'anada i tornada. Tot i que durant el viatge havien desplegat repetidors mirall en òrbites de diversos cossos celestes com a part de la missió, la rapidesa de les transmissions làser no podien superar la velocitat de la llum i sempre existiria un retard mínim de 1000 cicles en cada direcció. De fet, tota la informació que rebien en aquest mateix moment des del seu planeta d'origen tenia aquest retard i encara passaria molt més temps fins que rebessin notícies de les altres missions de colonització anteriors a ells.

Després de revisar les dades, el Kurt es va preguntar de nou si la part més constructiva de la missió empenyeria als tripulants a participar més en la vida real. Tots els processos eren molt automatitzats i els paràmetres del projecte tenien en compte l'activitat actual de les persones, però era obvi que un interès major ajudaria a desenvolupar els estudis i infraestructures

necessàries a un ritme més elevat. Es va interrogar a si mateix si decidiria a mitjà termini convertir-se en un habitant de Calima o per contra triaria emprendre de nou un viatge espacial on aquesta vegada mai acabaria com a part del relleu generacional escalonat. Amb el món virtual tan present en tots dos casos, era realment una elecció rellevant?

L'enginyer va registrar algunes dades interessants per a una anàlisi posterior i va tancar les interfícies. Quedaven una mica més de 3 cicles per a arribar en òrbita amb el planeta i una vegada allí continuaria tenint centenars de cicles per a descobrir les respostes a aquestes i altres preguntes. Va decidir esperar al torn de vigília i passar la resta del temps restant com fins ara: recreant experiències.

L'última experiència de grup abans de la vigília va ser una evocadora competició ideada pels investigadors per a comprovar quin de tres pobles veïns, formats per guardians, enginyers i investigadors respectivament, acabava amb més menjar emmagatzemat en el seu graner. Es podien triar diverses tàctiques, com collir de pressa, comerciar amb els altres pobles, robar-los, etc... Era un joc nou i va ser divertit, però el Kurt tenia la ment en la pròxima arribada al planeta i va tenir una actuació mediocre. Tampoc va trobar l'assossec i la calma habituals en el seu refugi durant l'última dècima. Quan li va arribar l'hora de despertar ho va fer més ansiós del que recordava en centenars de cicles.

Va saltar del seu tanc i va començar a vestir-se. Anava a col·locar-se l'oracle quan va reparar que algú també s'havia despertat en el contenidor a la seva esquena. L'home, encara nu, estava totalment immòbil i en xoc mirant a través del seu visor. El Kurt va pensar que era un dels bloquejats i li va sacsejar l'espatlla suaument:

- No passa res, jugador. Actualitza la teva aparença i menjarem alguna cosa... - El Kurt es va detenir en rebre la mirada totalment concentrada i conscient del tripulant.
- No ho has escanejat? - La seva veu era concisa i incrèdula, molt allunyada del balboteig de les persones amb dificultat d'adaptar-se a la vigília.
- El què? - L'enginyer es va girar per a agafar el seu oracle mentre l'home parlava sense deixar d'observar la informació del seu visor.
- Les columnes. Hi ha columnes que...

Un fort sotrac va estremir l'habitacle i el Kurt va sortir disparat cap a la paret de la plataforma més pròxima. Es va colpejar l'espatlla dreta amb força i una potent punxada de dolor va esclatar al seu cap. En tornar a obrir els ulls va veure que no es separava de la paret. l'estranyesa de la situació va ser l'últim que va recordar del descens de la nau al planeta, precipitant-se a gran velocitat.

Notes

El cicle: mesura de temps utilitzada en els temps moderns. Després de l'abandonament de les diverses religions i els seus inexactes calendaris, la poca importància de la llum solar en les vides de les persones i els nous reptes de colonització espacial, la humanitat va crear les seves noves unitats de temps basades en l'abstracte i funcional segon. El valor del segon es va mantenir, però el minut va passar a constar de 100 segons, l'hora de 100 minuts i el cicle de 100 hores.

Per a facilitar la comprensió dels temps esmentats en el llibre s'ofereixen aquí unes poques conversions ràpides:

- 1 hora → una mica menys de 3 hores antigues (2.78)
- 1 cicle → una mica més d'11 dies antics (11.57)
- 1000 cicles → una mica més de 30 anys (31.71)

D'altra banda, en arribar a Calima la tripulació es veu en la necessitat de tornar a dependre dels períodes de llum en el planeta. Els nous **cicles planetaris** es refereixen a un interval complet de dia/nit. Es repeteixen aquí algunes mesures esmentades en el llibre com a recordatori:

- Durada del dia o la nit → una mica més de 5 hores (5.05) → una mica més de 14 hores antigues (14.03)
- 1 cicle planetari → una mica més de 10 hores (10.11) → una mica més de 28 hores antigues (28.08)
- 1 volta completa a l'estrella → 103 cicles planetaris → una mica més de 120 dies antics (120.51)

Finalment, els descendents dels tripulants adaptaran la terminologia dels seus ancestres al seu limitat coneixement. En totes els relats i jocs posteriors de Calima Saga, la gent utilitza el terme **cicle** per a referir-se al **cicle planetari**, i el terme **cicle llarg** per a referir-se a la volta completa del satèl.lit al voltant de l'estrella (l'antic concepte d'any en la Terra).